

6/12/2003

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి మార్గము

ల

అఖిల భారత పత్రిక

డిసెంబరు 2003

6/12/2008.

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి మార్గము

శ్రీఅరవిందుల ప్రవచనములు

శ్రీమాత ప్రవచనములు

ఆధ్యాత్మిక మనగా నేమి?

సాధారణ జీవితము, మతపరమైన జీవితము, ఆధ్యాత్మిక జీవితము మూడు వేరు వేరు విషయాలు. మనుషులు సాధారణంగా నైతిక జీవితాన్నవలంబిస్తుంటారు. మనం వీటి భేదాలను స్పష్టంగా గుర్తించి, మనకు కావలసిన జీవిత విధానాన్నెంచుకోవాలి.

శ్రీఅరవిందులు

(*SABCL* Vol. 22, p. 137)

(శ్రీమాతారవిందుల రచనలనుండి సంకలితము)

మన ఏకైక గమ్యము

శ్రీఅరవిందులు

సాధారణ జీవితం గానుగెద్దులాగా ఒక నిర్ణీతమార్గంలో సాగిపో తూంటుంది. శరీరమనఃప్రాణాల అజ్ఞానవలయంలో చిక్కుకొని, తన స్వస్థానమైన దివ్యసత్యంనుండి దూరమై, అజ్ఞానాంధకారంలో కొట్టుమిట్టాడుతూంటుంది.

ఆధ్యాత్మికజీవనం ఎకాయెకీ పరిణతచైతన్యంతో – అంటే సాధారణచేతనను ఉన్నతీకరించటంద్వారా ఊర్ధ్వముఖం చేయటం ద్వారా – సత్యాసత్య విభేదాన్ని దర్శించి – పరమచైతన్యం వైపు చేసే ప్రయాణం. దీని ధ్యేయం స్వస్వరూపావగతి – స్వాత్మావలోకనం, దివ్యతత్త్వంలో లీనం కావటం. ఆత్మాన్వేషణ కలవాని కర్తవ్యం చైతన్యంలో మార్పు కల్గించి దానిని విస్తృతం చేసుకోవటమే.

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటీశ్వరరావు

(*SABCL* Vol. 22, p. 137)

సాధారణ జీవితం

శ్రీఅరవిందులు

ధనకనకవస్తువాహనాదుల సముపార్జనమే నేటి మానవజీవితానికి పరమావధి. ఇదంతా మనోప్రాణికముల నిర్వాకమే. అయితే దీనివలన మనిషికి శాశ్వతమైన తృప్తి కలగదు, అది అతని పవిత్రతృష్ణను తీర్చనూ లేదు. ఎందుకంటె అంతరంగములోని మానవాకాంక్షను ఇది గుర్తించి దానిని వ్యక్తీకరింపజేయలేదు, సఫలీకృతము గావించలేదు.

– సంపాదకుడు

మానవజీవితం సామాన్యముగా, కొంతవరకు స్థిరములూ కొంత వరకు అస్థిరములూనైన పెక్కు లోపభూయిష్ఠప్రవృత్తులతో నిండి యుండును. ఇంద్రియజ్ఞానములు, మానసిక చింతనలు, హృదయావేశములు, ప్రాణతృష్ణలు, అభ్యాసవశముచే పునఃపునః ప్రవర్తమానములగు దుర్బలచేష్టలు మున్నగు నీ ప్రవృత్తులన్నియూ అహంకారము నాశ్రయించుకొని నడయాడుచుండును.

*

మనుషులు సాధారణంగా ప్రాణికప్రేరణలకి లోబడి, ధనపిపాస, భోగతృష్ణ, కాంచనాదులకోసమే తమ శక్తియుక్తులను వెచ్చిస్తూ తాపత్రయాలకు లోనై జీవయాత్ర కొనసాగిస్తూ వుంటారు.

*

సాధారణంగా మానవజీవితం, కొన్ని నైతికనిబంధనలకి, ఆదర్శాలకి లోబడి స్వార్థపూరిత కోర్కెలు తీర్చుకొనే ప్రయత్నంతో సతమతమౌతూ వుంటుంది.

*

మరి నువ్వు మానవుని మామూలు విజయాలను గురించి అంత గొప్పగా అనుకుంటున్నావే – చివరకి దుఃఖమే దాని పర్యవసానమని నీకు తెలియదా? ఈ ప్రాణికము చాలా చిత్రమైనది. "నాకు ఇంతకంటె గొప్పదైన దివ్యచైతన్యము వద్దు. నేనీ మానవ చైతన్యాన్నే అంటిపెట్టుకొని వుంటాను" అంటే ఈ బాధలు, దుఃఖమే కావాలి అని మూర్ఖంగా ప్రవర్తిస్తుంది అన మాట. మానసికంగా, ప్రాణికంగా కొంత తృప్తి, సంతోషము కలిగి కొంత ఉపశమనము కలిగే మాట నిజమే. కాని అది ఏపాటిది? ఎప్పటికైననూ ఈ రకమైన జీవనానికి స్వస్తి చెప్పక తప్పదు. మేధోపరమైన ఆనందాలు, సృజనాత్మక కార్యకలాపాలు ఓ రకంగా మనిషికి సంతృప్తి నిస్తాయి కాని అతని ఆత్మ అంతకంటె ఇంకా ఘనవిజయం కోసం ఆకాంక్షిస్తూంటుంది. నీ ఉన్నత మానసిక ప్రాణికాలు కూడ అలాగే వాటి తృప్తికోసం ఉవ్విళూరుతూంటాయి.

*

నైతికజీవనం సాధారణజీవితంలో ఒక అంశ. బాహ్యప్రవర్తనను నియంత్రించుకునేటందులకు, బుద్ధిజనిత ఆదర్శాల కనుగుణంగా శీలాన్ని తీర్చిదిద్దుకోటానికి మనసు పడే యాతనే నీతి.

*

నీతినియమాలు సంప్రదాయబద్ధంగా ఉంటాయి. సాధారణజీవనానికి ఆవశ్యకమే. ఇది లేకపోతే ప్రాణికస్థాయి జీవనం విశృంఖల శక్తులకు బలియైపోతుంది. మహామహా మేధావులు కూడా సంప్రదాయాలను కూలద్రోసినా, వాటి స్థానంలో క్రొత్తవాటిని సృష్టించుకోకుండా ఉండలేకపోయారు. మనోమయకోశాన్ని దాటితేనే సంప్రదాయాల కతీతంగా, మనగలిగేది. శ్రీకృష్ణునికది సాధ్యపడింది. ఆయన మరి సాధారణ మనోమయపురుషుడు కాదుగా!

*

నైతికమానవుడు నా అంత నీతిమంతుడు లేడనే దురహంకారంతో విఱ్రవీగవచ్చు. ఆధ్యాత్మికజీవనుడు నిరహంకారి కావాలి. అలా కాకపోతే దృష్టి తననుంచి దైవంపై ప్రసరించలేడు.

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు. చెలసాని నాగేశ్వరరావు, కర్రా వెంకటేశ్వర్లు.

(*SABCL* Vol. 20, p. 82; Vol. 23, p. 669; Vol. 22, pp. 84, 137, 413; Vol. 23, p. 574)

నీకు ఆధ్యాత్మిక జీవనమే కావాలనుకుంటే ఇతర ఆలోచన లేవీ లేకుండా, నిస్సందేహంగా, నిస్సంకోచంగా ఆ దివ్యమహాసాగరంలోకి అమాంతంగా దుమకవలసిందే!

శ్రీమాత

మత జీవితం

శ్రీఅరవిందులు

నాగరికత పెరుగుతున్న కొద్ది మానవజీవితం అంతకంతకు దుర్భరమౌతోందేగాని సమస్యలకు పరిష్కారం మట్టుకు దొరక టల్లేదు. సమాజాన్ని కొంతవరకు తీర్చిదిద్దేందుకని మతము లేర్పడినవి. దీని పర్యవసానమేమిటి? పూర్వకాలం రాజులు నిరంకుశంగా పరిపాలించేవారు. వారి స్థానంలో మతగురువులు వచ్చి వారి శాసనాలను నడిపించేరు. ఎవరో అన్నట్లు Religion is the opium of the masses – అంతకు మించి దాని ప్రయోజ నము సున్న. — *సంపాదకుడు*

మతజీవితం సంగతి చూద్దాం. మానవచైతన్యం అజ్ఞానంనుండి బయలుదేరి పైకి పయనించే మార్గంలో ఒక స్థాయి, భౌమజీవితం నుండి దివ్యజీవనంవైపు పయనించే ప్రయత్నంలో మొదటిదశ అని అనవచ్చు. కాని ఈ ప్రయత్నం ఎలా చేయాలో తెలియక ఏవేవో పూజలు, పునస్కారాలు అనేక విధులు చేసినట్లయితే ముక్తి లభిస్తుందనే ప్రక్రియలే మతము – ఆధ్యాత్మికానికి తొలి మెట్టు అనుకోండి. అది కేవలం క్రతువులు, ఉత్సవాలు, వ్రతాలు, నియమాలు మొ॥ పటాటోపాలతో కూడుకున్నదే కాని మనని గమ్యానికి చేర్చలేదు.

*

నువ్వు చెప్పింది నిజమే. మతమనగా మనిషికి ఏవేవో పైపైన పులిమే రంగులేకాని అతని ప్రకృతిని మార్చలేదు. అన్ని మతాలు అనతికాలంలోనే కేవలం లాంఛనాలు, ఆచారాలుగా మాత్రమే మిగిలిపోతాయి.

*

The highest ideal of human life is to establish over the whole being the control of a clear, strong and rational mind and a right and rational will, to master the emotional vital, and physical

being, create a harmony of the whole and develop the capacities whatever they are and fufill them in life. In the terms of Hindu thought, it is to enthrone the rule of the purified and sattwic *buddhi*, follow the *dharma*, fulfilling one's own *svadharma* and doing the work proper to one's capacities, and satisfy *kama* and *artha* under the control of the *buddhi* and the *dharma*....

This ideal involves the building of mind and character and is always a slow and difficult process demanding patient labour of years, sometimes the better part of the life-time. The chief difficulty in the way with almost everybody is the difficulty of controlling the desires and impulses of the vital being.

*

పరోపకారశీలత, భూతదయాపరత్వము, మానవసేవానిరతి, – ఇవి మానసికచేతనలోనుండి పుట్టినవి. ఉత్తమపక్షమున, విశ్వ జనీనమైన దివ్యప్రేమకివి కుంటి యనుకరణములు. అహంకా రమునుండి మనకివి విముక్తి నియ్యవు. దాని నింకనూ విస్తరింప జేసి, దాని కధికతర సంతృప్తిని సాధించును. మానవుని ప్రాణ మయ జీవనమునూ, ప్రవృత్తినీ మార్చివేయజాలక, దాని దోష ములను మాత్రము కొంత విరిచి, దాని యహంకారలక్షణమును కనుపడకుండునట్లు పైపూతలు పెట్టజూచును. ఒకవేళ, సమగ్ర మైన సంకల్పశుద్ధితో వాటి ననుష్ఠించిననూ, వాటివలన మన ప్రకృతి విపరీతమైన పాక్షికాభివృద్ధి మాత్రమే గాంచినదగును. మన జీవాత్మ విశ్వగత విశ్వాతీత తత్వములోనికి సర్వతోముఖ ముగా దివ్యపరిణతి గాంచగల లక్షణ మేమాత్రమూ గానరాదు.

*

సకల కర్మాచరణ ప్రమాణములు, నిబంధనలు జడపదార్థములో నుండి ఆత్మపదార్థములోనికి ప్రయాణ సందర్భములో అహంకా రపు అవసరములు ననుసరించి చేయబడిన తాత్కాలిక కల్పనలే. ప్రయాణములోని మజిలీలతో మనము సంతృప్తి చెందుచు, అన్న మయ, ప్రాణమయ, మనోమయ జీవనాసక్తులమై యుండునంత

కాలము, లేక ఆధ్యాత్మిక తేజస్స్ఫూర్శగల మనోమయ భూమికా విశేషములయందే స్థిరముగా పాదుకొని యుండునంతకాలము, ఈ కల్పనలు ఒక విధముగా అనివార్యములే యగుచుండును. కాని, *వీటికి ఆవల, ఎల్లలులేని అతిమానస అనంత చేతన యొకటి కలదు. తాత్కాలిక కల్పన లన్నియు నచట అంతరించిపోవలసి నదే.*

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి, కమలాకర
వేంకటరావు (యోగ సమన్వయము)

(SABCL Vol. 22, pp. 137, 139; Vol. 24, pp. 1656-67; Vol. 20, pp. 143, 197)

ఆధ్యాత్మికత – ఒక పరిశీలన

శ్రీఅరవిందులు

నువ్వు నీ లేఖలో సత్వగుణప్రధానమైన సదాచార సంపన్నులను గురించి సుందరంగా వర్ణించి చెప్పావు.[1] ఈ గుణగుణాలు ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి తొలిమెట్టు గావచ్చుగాని, ప్రధాన మెన్నటికీ కానేరవు. ఆధ్యాత్మికమనగా సద్గుణసంపత్తి, సచ్ఛీలము, ఆత్మార్పణము, వైరాగ్యము, దాతృత్వము, పరధర్మము, మానవసేవ మాత్రమే కాదు. పుడమిలో ఈ గుణసంపదయొక్క ఉచ్చస్థితియే

[1] పరిపూర్ణత్వము (perfection) సర్వదా శుభప్రదమైనది. సృష్టిలో జీవుని బహుముఖప్రజ్ఞకు సూచిక. రూపాదులందు గుప్తమైయున్న చేతన తనను తాను వ్యక్తీకరింప చేసుకొనటమేనని గ్రహించవచ్చును. పరిపూర్ణత్వము సృష్టిలో అనేక విధములుగా గోచరమవుతున్నది. ఉదా॥ జంతువుల విషయం చూడగా వాటి శౌర్య, బల పరాక్రమములు, వేగము, ప్రజ్ఞ, మమత మొ॥ పరిపూర్ణత్వమును సూచింపగలవు. అలాగే లలితకళలైన సంగీతసాహిత్యములలో ప్రావీణ్యము, మేధోపరమైన సర్వ ప్రక్రియలున్నూ, రాజనీతిదక్షుడు, రణరంగధీరుడు, కళాస్రష్టలు మొ॥ వారు, శారీరక పరిపూర్ణత్వమునకు కండబలము, సచ్ఛీలము వీటన్నిటికీ జీవుని పరిణామదశలో ఉచితమైన స్థానమున్నదని మరువరాదు. జీవునియందు నిక్షిప్తమై, అంతర్గతమైన ఉత్సుకత కారణంగా దీనిని ఆధ్యాత్మికతగా భావించటం ఔచిత్యమేనానని ప్రశ్నించుకొంటే, ఈ తీరు మున్ముందు ఆధ్యాత్మికత పుష్పించుటకు దోహదము చేయగల్గితే, ఔచిత్యమేనని జవాబు వస్తుంది.

డైన బుద్ధవిగ్రహముకంటె, గ్రీకు దేశస్థ గ్రంథకర్తయైన హోమర్ పండితునియొక్క పాడుబడిన విగ్రహంలో ఆధ్యాత్మికత తొణికిస లాడుతున్నట్లు భ్రమ కలుగుతుంది.

ఇక మరికొందరు ఉదరపోషణార్థం ధనార్జన చేయటం, కుటుంబ సామాజికసేవలో పాల్గొనటం, మంచిమనీషిగా, ఉత్తమ పౌరుడుగా చెలామణిగావటం, మానవసేవయే మాధవసేవగా తలచి అందు పాల్గొనటం మొదలగునవే ఆచరణ యోగ్యమని. ఆధ్యాత్మజీవన సూచికలని, ఎక్కడో మారుమూలల్లో, కోనల్లో, కొండల్లో జనారణ్యాలకు దూరంగా ఉండి సాధించిన ధ్యాన యోగాదులే పరాతత్వాన్వేషణ కన్న మిన్నయని బోధిస్తున్నారు. దాతృత్వం, పరధర్మము, సేవానిరతి, నిష్కామంగా పరోపకా రము మొ॥ ఆధ్యాత్మ జీవనానికి పరాకాష్ఠయని చాటుతున్నారు.[2] దీనిలో కొంతవరకు సత్యం లేకపోలేదు. స్వార్థరహిత త్యాగ నిరతి గుణము సర్వజన సంక్షేమము, ఆత్మబలిదానము మొ॥ వాటిలో మనము దర్శిస్తాము. అసత్యం కాదు. అంతే కాదు. తన ఆధ్యాత్మప్రగతికై కృషిచేయుటం, బహుముఖమైన నిత్యజీవితాని కతీతమైన స్థితిని చేరుకోవటానికి అంతర్ముఖుడు గావటం, దైవ సాన్నిధ్యాన్ని పొందటానికి ఆర్తితో ఉపాసించటం మొ॥ అహం కార ప్రవృత్తి మారు రూపాలేనని, ఆధ్యాత్మజీవనం కాదని, అది ఒక విపరీత చేష్టయేయని, ఆధ్యాత్మజీవన మెన్నటికి కాజాలదని ఈ ప్రబుద్ధులు ఉటంకిస్తున్నారు!

---

[2] కాని అధ్యాత్మికత స్వప్రకాశమేగాని ఇతరత్రా ఆధారభూతము కాదు, ఆధ్యాత్మచైతన్య రహితమైన, అంతరంగ మార్పు రహితమైన వేటితోను సంబంధాలు కల్గించుకోదు. నిత్యము మనకు కన్పించే కాషాయాంబరధారులు, మతాచార ఛాందసులు, మంత్ర తంత్రోపాసకులు మొ॥ వారిని మనము ఆధ్యాత్మవేత్తలని తలస్తున్నాము. అయతే నిత్యపూజాదులు నిర్వర్తించు చున్నప్పటికీ వీరికి ఆధ్యాత్మికత కొరవడవచ్చును. జనశ్రుతిలో మానవాతీతశక్తుల ప్రదర్శన, యోగులయొక్క ప్రక్రియల వైపరీత్యము, మహత్తులు, మీరంతా ఎరిగియున్న యతీశ్వరుని వళ్లు జలదరించే చేష్టలను ఆధ్యాత్మికసిద్ధియని, యోగసిద్ధియని తలచటం జరుగుతున్నది. మానవాతీతశక్తులు, విపరీతయోగ ప్రక్రియలున్నప్పటికి, ఆధ్యాత్మికత లోపించవచ్చును. ఆ పదము యొక్క తత్వమును లోతుగా పరిశీలిస్తే, ఆత్మసాక్షాత్కారప్రాప్తి, సామీప్య, సాయుజ్య ములుగాని వాటికై నిరంతర తపనగాని యని, గ్రహించవచ్చును. నిత్యము నిరంతర సత్యాన్వే షణ ఫలమే ఆధ్యాత్మిక పరిపూర్ణత్వమని (spiritual perfection) గ్రాహ్యము.

ఈ పెద్దలు వచించిన విషయము కొందరు విపరీతమని తలిస్తే, ఇతరులు సత్యమని భావింపవచ్చును. ఈ వాక్కుల తీరే అంత. సృష్టిలో ఈ వాక్కుల ఔచిత్యము, వాటికి ఆధారభూతమైన పూర్వపక్షమున్నూ సత్యమే అయినచో వాటిని శంకింప నక్కర లేదు. అయితే ఈ పూర్వపక్షమేమిటి యని తిరిగి పశ్నించుకొంటే నిత్యజీవితంతో ముడిపడి భ్రాంతి, మిథ్యగా ముద్రపడిన మనోమయ, ప్రాణమయ, దేహమున కతీతమైన స్వరూప తత్వాన్వేషణ యని సమాధానము వస్తుంది. ఈ తత్వము సత్యమేనని, దాని యందు తృష్ణ, అన్వేషణయే జీవితపరమార్థమని భావిస్తే, ఖండనలకు తిరస్కారాలకు తావు లేదు. ఈ సాధన తప్పక ఫలిస్తుంది. ఈ నిగూఢసత్యస్వరూపం సాక్షాత్కరించేంతవరకు సాధన సాగిపోతుంది. ఈ స్వరూపస్పర్శను పొందినవారు తగిన రీతిలో స్పందిచటంకన్నా మరో మార్గం లేదు. అవసరమైతే ఈ స్వరూపప్రాప్తికి, సర్వాన్ని త్యజించి, సృష్టిలో తాము ఇతరత్రా విలోకించే అపురూప సౌందర్య, వైభవాదులు తాము దర్శించే నిర్గుణ చైతన్యస్వరూప ధగధగలకు సాటికాదని గ్రహించగలరు. మనోవికాసానికి అనుగుణంగా, జీవుని అన్వేషణ చీకటిలో తరచి తరచి సాగుతున్నట్లు గాను, అనంతరం శీఘ్రంగాను తన అంతరంగములోను, సృష్టిలోను గుప్తమైయున్న ఒకానొక పరాతత్వ సాక్షాత్కారమునకై, ఈ అన్వేషణ సాగిపోగలదు. ఈ నిత్యమైన పరాతత్వము అశాశ్వతమైన శరీరాదులకన్న సత్యమని, ఈ మనోమయ, ప్రాణమయ, శరీరాదుల చైతన్యము కంటె భిన్నాతిభిన్నమైన ఒకానొక అపురూపమైన నూతన చైతన్యావిష్కరణయే ఈ సాక్షాత్కార ప్రభావమని గ్రహించవచ్చును. (To arrive at that can come only by a change of consciousness, a reversal of consciousness, a new basis of consciousness which is not this lesser instrumental consciousness of mind, life and body.)

పరిణామక్రమములో నూతనజాతి ఆవిర్భవించినప్పుడల్లా క్రొత్త క్రొత్త మార్పులు, క్రొత్త భూమికలు సహజం. జడపదార్థము పరిణమించగా జీవరాసులు ఏర్పడినవి. మొక్కలో జీవము

తన ప్రాథమికదశలో పైకి ఎదుగుతూ, నలుమూలలా వ్యాపిస్తూ, గతి, మతి, స్పర్శానుభావాన్వేషియై యుండగలదు. ఇక ముల్లక్షణ ములతో కూడుకొన్న పశువు మనస్సున్నప్పటికీ, వివేచనారహిత జీవనం సాగిస్తున్నది. తన జీవితసత్యాన్ని గ్రహించటం గాని, నియంత్రించుటకుగాని అశక్తురాలు. చివరగా మానవుణ్ణి విచారిస్తే, ఇతడు వివేచన, నియంత్రణ, గ్రహణ, ఆధిపత్య, స్వస్ఫుహాలతో కూడుకొన్న చైతన్యాత్మకమని తెలుస్తుంది ఈతని మనస్సు ఆత్మ చైతన్యస్వరూపాన్ని విస్మరించినది. ఈ స్వరూప అన్వేషణ నూతనస్థితులకు నాంది కాగలదు. ఇక అవిద్య, మిడిమిడిజ్ఞానము. మధ్యావస్థలకు ఆస్కారం లేదు. కావలసినది, పొందవలసినది ఆత్మచైతన్యస్వరూపమే. షోడశకళలలో దేదీప్యమానంగా ప్రకాశించే సత్యస్వరూపమే. (It must base itself on soul consciousness, consciousness of the spirit and self – for so only can there evolve the full light, the spontaneous mastery, the intimate and real knowledge.)

అనువాదం: శ్రీ శరణ్

(*Bulletin* Aug 2003, p. 30)

ఆధ్యాత్మిక మనగా నేమి?

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మిక మనగా:

ఈ మనస్సుకంటె జీవితముకంటె గొప్ప వస్తువొకటున్నదని గుర్తించుట, మనోప్రాణికముల మామూలుస్థాయి కంటె గొప్పచైతన్యం కొరకు ఆకాంక్షించుట.

మానవాత్మ ఈ హీనప్రకృతి నుండి పొంగిపొరలి బైటికి వచ్చి అతనిలోని గొప్ప రహస్యచేతన వైపు పయనించుట.

*

ఆధ్యాత్మిక మనగా:

అహంకారంకంటె భిన్నమైన మరో చైతన్యాన్ని గురించి తెలుసుకొనుట,

అందులోనే నివసించుట,

అంతకంతకు దానిచే ప్రభావితమగుట,

విశాలమైన, అనంతమైన స్వయంభువు, అహంకారరాహిత్యములను Spirit (Self, Brahman, Divine) పొందుట

*

We... define spirituality as the attempt

to know and live in the highest self, the divine,

the all-embracing unity

and to raise life in all parts

to the divinest possible values...

*

ఆధ్యాత్మిక మనగా:

మేధాసంపత్తిగాని, ఆదర్శముగాని,

నైతికవాదముగాని, నిరాడంబరతగాని,

మతపరాయణతగాని, ఆవేశముగాని,

వీటి సంపుటి గాని కాదు.

ఈ లక్షణాలన్ని మనోవికాసానికి, జీవితానికి కావలసిన

విషయాలే. కాని ఆధ్యాత్మిక జీవితానికి మట్టుకు మనిషిని సంస్కరింపజేయు మొదటిదశ మాత్రమే.

ఇవన్నియు మానసికపరిణామ దశకు చెందిన విషయాలు మాత్రమే. ఆధ్యాత్మిక పరిణామముగాని, అనుభూతిగాని, సిద్ధి గాని కానేరవు.

ఆధ్యాత్మిక లక్షణములు:

నీ అంతరంగిక సత్యమును,

నీ మనస్సు, శరీరము, జీవితములకంటె ఇతరమైన

Spirit, Self, Soul అనుభూతులను పొందుట. విశ్వవ్యాప్తమైన సత్యమును,

మనలో కూడ వున్న సత్యమును
తెలుసుకోవలెనన్న ఆకాంక్ష
దానితో సాంగత్యము జెంది దానితో ఐక్యమగుట.

తదాకాంక్ష, తత్ స్పర్శ, తదైక్యత వలన మారి, నూతనముగా సంభూతమై, నూతనతత్త్వము, నూతనాత్మ, నూతనరూపము దాల్చుట.

మన యావత్ ప్రకృతి అటువైపు మరలి, పరిణమించి, రూపాంతరీకరణము జెందుట.

*

The meaning of spirituality is
a new and greater inner life of man
founded in the consciousness of his true,
his inmost, highest and largest self and spirit
by which he receives the whole of existence as
a progressive manifestation of the self in the universe
and his own life as a field of
a possible transformation in which
its divine sense will be found,
its potentialities highly evolved,
the now imperfect forms changed into
an image of the divine perfection,
and an effort not only to see but to live out
these greater possibilities of his being.

*

The divine perfection is always there above us;
but for man to become divine in consciousness and act
and to live inwardly and outwardly the divine life
is what is meant by spirituality;
all lesser meanings given to the word are
inadequate fumblings or impostures.

Alll spiritual life is in its principle
a growth into divine living.

అనువాదం డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*SABCL* Vol. 14, p. 65; Vol. 23 p. 877; Vol. 14, p. 433; Vol. 19, p. 857; Vol. 9, p. 251; Vol. 15, p. 247; Vol. 19, p. 1018)

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి మార్గము – I

ఆధ్యాత్మికంవలన నీ సమస్యలన్నీ తీరిపోతాయి నిజమే. అయితే ఇంత గొప్ప మార్పు, నీలో ఈ పరివర్తనము ఎలా జరుగుతుంది? ఊరికే అనుకున్నంత మాత్రాన జరగదు కదా. నీ బుద్ధినంతా, నీ బలాన్నంతా ఆ ఒక్క ఆశయాన్ని నెరవేర్చుటకై వెచ్చించాలి. నీలోని సర్వావయవములు, నీ సకల ప్రవృత్తులు, ఆ ఒక్క ఆశయసిద్ధికై కేంద్రీకృతమైనప్పుడే ఏమైనా ఫలితానికి అవకాశముంటుంది. అంతేగాని కప్పల తక్కెడల్లే నీలోని ఒక్కొక్క అంగము ఒక్కొక్కవైపు లాగుతుంటే ఎట్లా?

– సంపాదకుడు

నువ్వు నీ జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మిక దిశగా నడిపించాలని యెదలో ఆవేశము జెందినప్పుడు నీకు మార్గదర్శకుడూ దొరుకుతాడు, ఒక మార్గమూ నీ యెదట ఆవిష్కారమౌతుంది. *కేవలం మనస్సుతో అన్వేషించినంత మాత్రాన ఆధ్యాత్మిక ద్వారములు తెరవబడవు. నీ ఆత్మ తహతహలాడినప్పుడే అది జరుగుతుంది.*

*

సామాన్య మానవజీవనమును దివ్యజీవనముగా రూపాంతరమొందించుటయే యీ సాధనకు ముఖ్యప్రయోజనము. సంకుచితమైన మన మిడిమిడి జ్ఞానమును సుప్రగాఢమూ, సువిశాలమూనైన ఆధ్యాత్మికచేతనగా పరివర్తనము నొందించవలసి యున్నది. అస

మగ్రమైన మన సత్తను బహిరంతరములయందు సమగ్రమైన దానినిగా రూపొందించవలసి యున్నది. ఈశ్వరునకు మన సకల ప్రకృతిని సమర్పణ మొనర్చుటయే ఈ పరమలక్ష్య సాధన కుపాయము.

మన హృదయాంతర్వర్తియగుటతోపాటు సర్వమయుడూ, సర్వాతీతుడూనైన పరమేశ్వరునకు మన సర్వస్వమూ సమర్పితమైపోవలెను. ఏకకాలముననే ఏకరూపుడూ, బహురూపుడూనైన ఆ భగవానునియందు మన బుద్ధి, మన హృదయమూ, మన యిచ్ఛ సంపూర్ణముగ నేకాగ్రత చెందవలెను. ఆ పరమాత్మునికే మన సకల సత్తయూ నిశ్శేషముగ నివేదితమై పోవలెను. (An absolute concentration of our will, our heart and our thought on that one and manifold Divine, an unreserved self-consecration of our whole being to the Divine alone....) అహంకారము ఈశ్వరాభిముఖమై, ఈశ్వరునకు తనను దానర్పణ మొనర్చుకొని, అవశ్యముగా నీశ్వరాధీనమైపోవుట కనువైన సునిశ్చిత సాధనప్రక్రియ ఇది.

*

సంకుచితమైన మన మానసిక వ్యాపారముల నన్నిటినీ పూర్తిగా వదలివైచి, నిఖిలమునకు ప్రభువు, సకల ప్రాణులకు సుహృత్తు అయిన పరమేశ్వరుని చేతులలోనికి నిశ్చితంగా మనలను మనము సమర్పించుకోగల శ్రద్ధ, ధైర్యము మనకు లేనిచో, నిత్యము, అనంతమునైన ఆ ఆధ్యాత్మికసత్యములోనికి పూర్ణప్రవేశము సాధ్యము కానేరదు. ముక్తము, అనంతమునైన ఆ పరతత్వమహోదధిలోనికి ఎట్టి సంకోచము, ధర్మసందేహము, జంకు బొంకు లేకుండ ఒక్క క్షణములో మనము లంఘించవలెను. ధర్మముయొక్క పరిమితులను దాటిన పిమ్మటనే నిక్కమైన స్వాతంత్ర్య సిద్ధి, వైయక్తిక ధర్మము. వైశ్వాన్వయధర్మము, సార్వజనీనధర్మముల కావలనే దివ్యస్వాతంత్ర్యోపేత సర్వాతీత శక్తివిలసనము, నిటూరైన ఆరోహణానంతరమే సువిశాలమైన శిఖరప్రదేశములలోనికి ప్రవేశము.

ఆరోహమునందు మూడుదశలు కలవు. అట్టడగు దశ శారీరక జీవనమునకు, దాని అవసరములకు కామితములకు సంబంధించినది. మధ్యదశ మానసిక, హార్దిక, చైత్యపరిపాలితములైన ఉన్నత ప్రయోజనములు, ఆకాంక్షలు, అనుభూతులు, ఆశయములకు సంబంధించినవి. శిఖరస్థాయిలో మొదట గంభీరమైన చైత్యానుభూతులు, ఆధ్యాత్మికానుభూతుల విలసనములు. అటుపిమ్మట మన సకలాకాంక్షలు, సకలాన్వేషణలు తమ ఆంతర్యసిద్ధిని పొందగలిగే అతిమానస నిత్యచైతన్యసాక్షాత్కార సంపన్నత.

శారీరక మానసిక జీవనములు:

శారీరక జీవనదశయందు మొదట వైయక్తిక, సామూహిక కామితములు, అవసరములు, పిమ్మట ఆ వ్యక్తికి, సమూహమునకుగూడ మేలొనగూర్చు ప్రయోజనములు ప్రాధాన్యము వహించును. మానసిక జీవనమునందు పూర్ణసత్యవేషముతో చలామణి కాజూచెడి అర్ధసత్యములనదగు భావములను, వికాసదశ యందుండియూ నింకనూ అపరిపక్వములైన అంతఃస్ఫురణానుభూతులను అనుసరించి మనస్సుచే కల్పితమైన ఆదర్శములును ప్రాధాన్యము వహించును. మానసికజీవన ప్రాబల్యము హెచ్చి, శారీరకజీవన ప్రాబల్యము తగ్గినప్పుడెల్ల, మనోమయపురుషుడగు మానవుడు వైయక్తిక జీవనమును తన ఆదర్శానుసారము తీర్చిదిద్దుటకు మనోమయప్రకృతి ప్రేరణను పొందినటుల భావించుచుండును. జటిలతరమైన సంఘజీవనము సైతము కడకు ఆ సూక్ష్మవిధానము ననుసరించునట్లుగా ప్రేరేపించబడును.

ఆధ్యాత్మిక జీవనము:

ఆధ్యాత్మికజీవనమున, అనగా మనస్సుకంటె ఉచ్చతరమైన శక్తి యొకటి అభివ్యక్తమై ప్రకృతిని కైవసమొనర్చుకొనుట సంభవించినపుడు, ఈ సంకుచిత ప్రేరణలు వెనుకకు తగ్గి క్షీణగతి నొంది కడకు అంతరించిపోవును. మనస్సున కతీతమైన ఆత్మస్వరూపుడై, సర్వగత, సర్వాతీత తత్వమగు పరమపురుషుడే

మనలో ప్రభువై దీపించును. మన ప్రకృతి ధర్మపు ఉచ్చతమ, విస్తృతతమ, పూర్ణతమాభివ్యక్తి కనుగుణముగా మన సుస్వరూప వికాస పారమ్యమును యథేచ్ఛగా రూపొందించవలసి యున్నది. కడకు ఆ ప్రకృతియే పూర్ణసత్యమున సుప్రతిష్ఠితమగుచు, పూర్ణ సత్యపు సహజ స్వాతంత్ర్యముతో మనలో వ్యవహరింప నేర్చును. అయ్యది విధేయమగునది నిత్యుడగు పరముని దివ్యశక్తికి మాత్రమే. ఇకపైన వ్యక్తి పొందదగినది వేరేమియు లేదు. నెరవేరవలసిన కామితమును ఏదియు నుండదు. నిత్యుడైన పరముని అక్షర స్వరూపమునందు, లేక విరాట్పురుష స్వరూపమునందు అత డంతర్భాగమైనాడు.

జీవితములో పరమాత్ముని ఖేలనను, అభివ్యక్తినీ కొనసాగించుటయు, ప్రపంచగతిని దాని దివ్యగమ్యము దెసకు నడిపించుకొనిపోవుటయు, నివిదక్క కార్యాచరణ కాతనిని ప్రేరేపించునది ఇతర మేదియు నుండదు. మానసిక భావనలు, అభిప్రాయములు, కల్పనలు ఇక అతనివి కావు. ఏలయన, అతని మనస్సు నీరవస్థితిని పొందినది. ఇప్పుడది దివ్యజ్ఞానపు సత్యతేజః ప్రసారణకు వాహకము మాత్రమే. అతని ఆత్మవిస్తృతియందు ఆదర్శముల నంకుచితికి అవకాశము లేదు. *పరమపురుషుని అనంత మహాసాగర తరంగము లతని యందంతటనూ లేచిపడుచు, అతని సకల ప్రవృత్తులనూ సదా ప్రేరేపించుచుండును.*

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు ('యోగ సమన్వయము' నుండి)

(*SABCL* Vol. 22, p. 138; Vol. 20, pp 82, 197-198)

నీ జీవితాన్ని ఆధ్యాత్మికవెలుగులో నడిపించటం నీ మేధకు అతీతమైన విషయము. హృదయాకాంక్ష, ఆంతరంగిక తపనల వలననే అది సాధ్యము.

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి మార్గము – II

The Little Ego

This puppet ego the World-Mother made,
This little profiteer of Nature's works,
Her trust in his life-tenancy betrayed,
Makes claim on claim, all debt to her he shirks.

Each movement of our life our ego fills;
Inwoven in each thread of being's weft,
When most we vaunt our selflessness, it steals
A sordid part, no corner void is left.

One way lies free our heart and soul to give,
Our body and mind to Thee and every cell,
And steeped in Thy world-infinity to live.
Then lost in light, shall fade the ignoble spell.

Nature, of her rebellion quit, shall be
A breath of the Spirit's vast serenity.

Sri Aurobindo

తెలుగు అనువాదం:

ఈ అహంకారపు తోలుబొమ్మ విశ్వమాత సృజన; తల్లినే దోచుకొనే స్వార్థం,
సహజ ప్రకృతిసంపదలను సొంతలాభానికి కొల్లగొట్టటమే పరమార్థం,

తెలివిగా తప్పించుకొని తన భారాన్ని పదేపదే తల్లిఖాతాలో పద్దు
వ్రాసిన కుటిలుడు.

తనపై తల్లి ఉంచిన విశ్వాసాన్ని మనుగడలో మంటగలిపిన
కుపుత్రుడు.

అహం – జీవితపు ప్రతి కదలికలో గూడు కట్టుకుంది;
మగ్గంపై నూలులా కలిసిపోయింది. – చేతులు కాలాయి – అహం
ఆధారాల నన్నింటినీ తొలచివేసింది. ఏ మూలమూ లేదు. –
మనలో

చాలామందిప్పుడు – స్వార్థం వదలి – ఆకులు పట్టుకొంటున్నారు
గొప్పగా!

మా హృదయాన్నీ, ఆత్మనీ, దేహాన్నీ మనసునూ ఏకంగా
అణువణువునూ సాకల్యంగా నీ కర్పించే ఓ మార్గం సదా తెరిచే
ఉంటుంది.

కేవలమైన నీ విశ్వ అనంత తత్త్వంలో మనుగడ సాగించటానికి,
అక్కడ అనంతజ్యోతిలో విముక్తమై అల్పాహంకార మోహం
అదృశ్యమౌతుంది.

ఈ అహంకార విముక్తి పోరాటంలో ప్రకృతి తన
అనంత ప్రశాంతవీచికలను విస్తరించాలి నిత్యంగా – తాను
శ్వాసయై పరిఢవిల్లుతూ.

అనువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

(*SABCL* Vol. 5, p. 146)

దివ్యపురుషుడు నీలోని రహస్యమందిరం లోంచి బయటకు వచ్చి నీ మనస్సును స్వాధీనపరచుకున్నప్పుడే ఆధ్యాత్మిక జీవనము మొదలవుతుంది.

శ్రీఅరవిందులు

ధ్యానమా, కర్మలా?

(అంతరంగము – బాహ్యజీవితము)

విరాగముచే గానిండు, ధ్యానపరతచే గానిండు, ఏకాంతభక్తిచే గానిండు. నిత్యజీవిత కర్మలను పూర్తిగా త్యజించుట యనునది ఇందుండదు. ఉండుట కాస్కారము లేదు. ధ్యానములో నిమగ్నులై నిష్క్రియులై యుండవలెననిగాని, ప్రాణశక్తినీ దాని వ్యాపారములనూ నిరసించి త్రెంచుకొనిపోవలెననిగాని పృథ్వీప్రకృతి యందలి అభివ్యక్తిని త్రోసిపుచ్చవలెననిగాని యీ యోగము చెప్పదు. చెప్పజాలదు. ఒక్కొక్కప్పుడు డెప్పుడైననూ సాధకుడు తనలోనికి దన్ను తా నుపహరించుకొని, తన యంతరాత్మయందు నిమగ్నుడై, అజ్ఞానభూయిష్ఠమైన జీవితపు గందరగోళమునుండి తిరోహితుడు కావచ్చును. కాని, అది ఒక విధమైన అంతఃపరివర్తనము కలుగనంతవరకు మాత్రమే. జీవితరంగమున శక్తిమంతముగ వ్యవహరింపగలుగుట కత్యవసరమైన యంతఃపరివర్తనమది. తాత్కాలికమైన అవసరమునుబట్టియో, ఒక విధమైన ఆధ్యాత్మిక సన్నాహాము కొరకో సాధకుడిట్లు నిత్యజీవిత వ్యవహారమునకు పరాఙ్ముఖుడగునే కాని, తన యోగసాధన కది ముఖ్యలక్షణ మనెడి యుద్దేశ్యముతో గాదు.

మానవజీవిత వ్యవహారములను మతవిషయకములనియో, నైతికములనియో విభాగముచేసి, ఏవేవో పూజావిధులనుగాని మానవసేవా కృత్యములను గాని నిర్వర్తించుటతో గిరిగీసుకొని కూర్చుండుట పూర్ణయోగాంతర్యమునకు పూర్తిగ విరుద్ధము. మానసికములైన నియమములూ విధినిషేధములూ పూర్ణయోగ సాధనకు పూర్తిగ విజాతీయములు. ఈ సాధనయందు సకలమునూ మానసికస్థాయినుండి ఆధ్యాత్మికస్థాయికి పైకెత్తవలెను. జీవితము పాక్షికముగగాక సమగ్రముగ బాహ్యాభ్యంతర పరివర్తనము చెందునట్లు చూడవలెను. ఇట్టి పరివర్తనమునకు దోహదము చేయగలదాని నెల్ల ఆమోదించుచూ దానికి కలిసిరానిదాని నెల్ల త్రోసిపుచ్చుచుండవలెను.

ఎట్టి బాహ్యరూపములతోగాని, జీవితవిధానములతోగాని, ప్రవృత్తి విశేషములతోగాని బంధించుకొనరాదు. అవసరమైనచో సకలమునూ త్యజించుటకు సిద్ధముగ నుండవలెను. *దివ్యజీవన మున కుపకరణముగ పరమేశ్వరుడు దేనిని నిర్దేశించిన దాని నెల్ల గ్రహించుట కాయత్తమై యుండవలెను. ఈ త్యజించుటగాని, గ్రహించుటగాని మనస్సుతో చేయు పని కాదు.* కామవిశిష్టమైన ప్రాణప్రవృత్తితోడనూ, నైతికబుద్ధితోడనూ చేయునదియు కాదు. అంతరాత్మ ప్రేరణచే, యోగేశ్వరుడగు జగద్గురుని ఆదేశముచే, ఉన్నతాత్మ దర్శనభాగ్యముచే, పరమేశ్వరుని మార్గదర్శకత్వముచే జరుగవలసిన పనులవి. ఆత్మప్రవృత్తిమార్గము మనఃప్రవృత్తి మార్గముకంటె భిన్నమైనది. ఆత్మమార్గమును మానసికచేతన నిర్దేశింప జాలదు. దానియందు మనలను నడిపింపనూ జాలదు.

అట్లే, ఆధ్యాత్మికచేతననూ, మానసికచేతననూ, లేక ఆధ్యాత్మికచేతననూ, ప్రాణికచేతననూ జోడించుటగాని, రెండింటికినీ ఏదో విధముగ పొత్తుగూర్చుటగాని, బాహ్యజీవనము మారకుండ కేవలము ఆంతరజీవనము మార్చుటగాని ఈ యోగలక్ష్యము గానేరదు. రూపాంతరప్రాప్తి సకలజీవనమునకునూ గలుగవలెను. మనోమయప్రకృతి కతీతమైన విజ్ఞానమయప్రకృతియందు సకలమూ ఆత్మాభివ్యక్తివిశేషముగా మారిపోవలెను. భౌతికజగత్తున అభివ్యక్తము కావలసియున్న ఆత్మవికాసమునకిది శిఖరప్రాయము. ప్రాణమయమైన జంతుస్థితినుండి మనోమయమైన మానవస్థితి లోనికి మార్పు జీవనముయొక్క స్వరూపమునే ఎట్లు మార్చివైచినదో, అట్లే భౌతికశరీరధారియగు మనోమయజీవుడు విజ్ఞానమయ ఆధ్యాత్మిక పురుషుడుగా మార్పుచెందునపుడు, – జడమునకు వశంవదుడుగాక జడమునే వశంవదము చేసికొను ఆధ్యాత్మిక పురుషుడుగా మార్పుచెందునపుడు, – జీవితమున కిప్పుడున్న లోపభూయిష్ఠమైన పరిచ్ఛిన్నస్వరూపము పోయి, కేవలమొక క్రొంగ్రొత్తరూపము దాల్చకతప్పదు.

ఈ మార్పునకు తట్టుకొనలేని జీవితవిశేషము లంతరించి, దానిని తట్టుకొనజాలినవి మాత్రమే నిలువద్రొక్కుకొనినవై ఆత్మ

సామ్రాజ్యమున బ్రవేశించును. దివ్యశక్తి యొకటి మనలో పని జేయుచూ, ఏ క్షణమున ఏది చేయవలెనో, ఏది చేయగూడదో, తాత్కాలికముగగాని, శాశ్వతముగగాని దేనిని స్వీకరించవలెనో, దేనిని త్రోసిపుచ్చవలెనో నిర్దేశించుచుండును. మన కామప్రవృత్తికిగాని, మన అహంకారమునకుగాని, తావివ్వక, దివ్యశక్తినే మనలో పనిచేయనిత్తుమేని, అదియే సర్వసమర్థమై, మనసున కందరాని, మనస్సుచే నిర్ణీతములుకాని సాధన విధానములతో మనలను నడిపించుకొనిపోవును. ఇందులకు మన అంతరాత్మ నిత్యమూ జాగరితమై, జాగరూకమై యుండి, మనలను బయటనుండిగాని, లోపలనుండిగాని అపమార్గమున బెట్టజూచు అసుర ప్రవృత్తిని ప్రతిఘటించుచుండవలెను. ఈ మార్గము చాల కష్టబహుళము, ప్రమాదభరితము ననుమాట నిజమే కాని, ఇంతకంటె మెరుగైన మార్గాంతరము లేదు.

ఇందలి కష్టమునుగాని, ప్రమాదమునుగాని తగ్గించుకోవలెననిన, రెండు ముఖ్యవిషయములను పాటించవలెను. ఒకటి, – అహంకారమునుండియూ, ప్రాణమయకామచేతన నుండియూ, కేవల మనోమయచేతననుండియూ, దాని యసమర్థపు హేతువాదమునుండియూ, – ఈ యజ్ఞానరూప విశేషము లన్నిటినుండియూ బయల్వెడుదానినెల్ల మనము నిరాకరించుచుండవలెను. *రెండు, – మన అంతరాత్మ పిలుపును, మన యంతరమునందలి జగద్గురుని యుపదేశమును, జగదీశ్వరుని యాజ్ఞను, జగన్మాత నిర్దేశమును ఆలకించి అనుసరించు నేర్పు నలవరచుకొనవలెను.*

శారీరకములైన వాంఛలనూ, దౌర్బల్యములనూ, అజ్ఞాన సంక్షుభితమైన ప్రాణికోద్వేగములనూ, ఉత్తమజ్ఞానసందీప్తముగాక కలగుండువడు వ్యక్తిగత మానసికాదేశములనూ ఎవడు విడువలేకయుండునో, అట్టివానికి యథార్థమైన అంతరజీవన ధర్మసాక్షాత్కారము కలుగనేరదు. దివ్యజీవనసిద్ధి కతనిని దూరము చేయు ప్రతిబంధకము లెన్నియో అడ్డుతగులుచుండును. ఎవడీ యజ్ఞానోపకరణములను బరిహరించి, వివేకముతో బహిరంతర్వర్తియగు

జగద్గురు ననుసరించునో, అతనికే ఆధ్యాత్మిక ధర్మసాక్షాత్కారము, అతనికే పూర్ణయోగ లక్ష్యసిద్ధి.

చేతనను సమూలముగనూ, సమగ్రముగనూ పరివర్తనము నొందించుటయే పూర్ణయోగసాధన ముఖ్యలక్ష్యము. అంతేకాదు, నానాటి కధికతరశక్తితో, అభ్యుదయసూచకములైన వివిధ దశలతో, అట్టి పరివర్తనమును గొనసాగించుటయే దాని ముఖ్యవిధానము గూడ.

బహిర్ముఖమైన మన సంకుచితాహంకారమును పారద్రోలి, దాని స్థానమున మన ప్రకృతికి అధినేతగా పరమేశ్వరు నధిష్ఠింపజేయుటయే మన యోగాశయము. ఇందుకు మొట్టమొదటగా కామమును బహిష్కరించుట యత్యవసరము. కామోపభోగమే మన ముఖ్యాశయముగ పరిగణించుట మానివేయవలెను. ఆధ్యాత్మికజీవనమునకు పరిపుష్టి గూర్చునది కామము కాదు. మూలసత్తయందలి స్వార్థరహిత విశుద్ధానందముచే నయ్యది పోషింపబడుచుండును. *ఇట్లు కామముద్రితమైన మన ప్రాణమయ ప్రకృతియే కాదు, – మన మనోమయప్రకృతి సైతమూ నవోదయముగాంచి రూపాంతరము నందవలసియున్నది.*

పరిచ్ఛిన్నమూ, పరిమితమూ, అహంకారభూయిష్ఠమూ, అజ్ఞానయుతమూనైన మన బుద్ధివృత్తి యంతరించవలెను. దాని స్థానములో, సామరస్య విశిష్టమై, నిర్దుష్టఖేలనమున నర్తించు నిరంజన దివ్యజ్ఞానజ్యోతిఃపూరము మనలోనికి ప్రవహించవలెను. అట్లే అహంకార ప్రేరితమై, సంకుచిత లక్ష్యోపేతమై, కలవరపాటులతో గందరగోళపడుచూ ప్రవర్తిల్లు మన యిచ్ఛాక్రియావృత్తులడంగి పోవలెను. వాటికి మారుగ, తీవ్రబలసమన్వితమైన దివ్యశక్తి మనయందు పూర్ణముగ విజృంభించుట కవకాశ మేర్పడవలెను. ఈశ్వరేచ్ఛతో అనాయాసముగ మేళనముబొంది, ఎట్టి పొరపాటులూ, తడబాటులూ లేకుండ బనిసేయు అపౌరుషేయమైన మహనీయేచ్ఛ మన సకలకర్మలకూ మూలకందము గావలెను.

అదే విధముగ, అహంకారికములై, అసంతృప్తికరములై, బాహ్యాతలములయందు మాత్రమే సంచరించు దుర్బల భావావేశ

ములకు మన హృదయమునుండి ఉద్వాసము చెప్పవలెను. వాటికి వెనుక, స్వీయావిష్కరణకై తరుణముకొరకు వేచియున్న అంత ర్హృదయము – అగాధమూ, అపారమునైన గుప్తహృదయము ప్రకటితము గావలెను. ఈశ్వర నివాసస్థానమైన యీ అతర్హృదయముచే ప్రేరితములై, మన భావములన్నియూ నప్పుడు, దివ్యప్రేమతోపాటు బహుళానందమును వెలార్చుకొను యుగళభావావేశపు ప్రశాంత ప్రగాఢ వృత్తులుగ మారిపోవును.

అనువాదం: కమలాకర వేంకటరావు ('యోగ సమన్వయము' నుండి)

(*SABCL* Vol. 20, pp. 174-76, 83-84)

నిత్యజీవితంలో ఆధ్యాత్మికపు పాత్ర

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మికము సృజనశీలి. దాని వ్యవహారదక్షత అమోఘము. (అది తలచుకొంటే లోకాలను కూడా నిర్మించగలదు.) మనము భారతీయులమై వుండికూడ ఆధ్యాత్మికమనగా కేవలం ముక్కు మూసుకొని జపం చేయడమే అనియు, దానికి ప్రపంచంతో ఏ విధమైన సంబంధం లేదనియు, మానవజీవితానికి అది పూర్తిగా విరుద్ధమనియు అనుకోవటం చాల సిగ్గుచేటు. ఇది ఏమాత్రం నిజం కాదు. మానవజీవితంలోని అన్ని రంగములను – సంగీత, సాహిత్య, కళారంగములు సామాజిక, రాజకీయ, సైనికతంత్రములన్నిటిని ఉద్దీపింపజేసి మనస్సుకంటె వెయ్యిరెట్లు అధికమైన శక్తిసామర్థ్యములతో తీర్చిదిద్దవచ్చును. మనము ఈ విషయాన్ని తెలుసుకొని ఆచరించిననాడు మన దేశము అన్నిరంగముల లోను పురోగమించగలదు. *– సంపాదకుడు*

"సామాజిక జీవితము, రాజకీయాలు, కళ, సాహిత్యరంగాలకు ఆధ్యాత్మిక మేవిధముగా దోహదము చేయగలదు?" అని మన భారతీయులే నేడు ప్రశ్నించుట చాలా విచిత్రముగా వున్నది. నేటి రాజకీయ, సామాజిక సమస్యలను ఇది ఏవిధంగా తీర్చగ లదు? ఇదంతా పాశ్చత్య నాగరికత ప్రభావమే. వాళ్ల ఉద్దేశ్యంలో లౌకికజీవితము, దైవచింతన, ఒకదాని కొకటి సంబంధములేని వేరువేరు విషయాలు. మతాభినివేశము, మంత్రములు, తంత్రములు వైరాగ్యానికే దారితీస్తాయిట. మన పురాతనసంస్కృతికి నిత్యజీవి తంతో ఏవిధమైన సంబంధము లేదట. నేటి పరిస్థితులలో జీవిం చుటకు మనం కూడా పాశ్చాత్యులనే అనుకరించవలెనట. ఈ వాదనలెంతవరకు విజం! ఆధ్యాత్మిక విధానములవలన ఈ దేశాన్ని పునరుద్ధరించగలమా, లేదా!

ఆధ్యాత్మికమనగా మనకుండే భావన చాల విడ్డూరమైనది. కాషాయిబట్టలు వేసుకొని ఏ కొండగుహాల్లోనో, హిమాలయపర్వతాలలోనో, తపస్సు చేసుకొంటూ ఈ శరీరాన్ని, లౌకిక జీవితాన్ని లెక్కచేయక విదేహాముక్తి నాశించుట మన మతము కాదు. ఒకానొకప్పుడు అటువంటి భావన తలయెత్తి యుండవచ్చును. కాని అదే అసలు సత్యమని చెప్పేందుకు వీలు లేదు. అలా అని దేశమంతటా ఒకే మతం ఉండాలని, అందరు మనుష్యులూ ఒకే విధమైన కట్టుబాట్లకు, ఆచారవ్యవహారములకు కట్టుబడి వుండాలని చెప్పడం కూడా యథార్థానికి దూరమవుతుంది. హిందూ, మహమ్మదీయ, క్రిస్టియను మతములు, వాటినుండి ఏర్పడిన అనేక ఉపమతముల వైవిధ్యమున్న దేశములో ఒకే విధమైన శాసనమే వున్నదని చెప్పడం విపరీతభావనేగాని సత్యము కాదు. ఆధ్యాత్మికమనగా ఏ ఒక్క మతముయొక్క బోధనలను అనుకరించుట కాదు. 'మతము' అన్న పదానికి సంకుచితమైన అర్థము కాకుండా we shall understand in the future man's seeking for the eternal, the divine, the greater self, the source of unity and his attempt to arrive at some equation, some approxi-

mation of the values of human life with the eternal and divine values.

మనోవాక్కాయములు మానవుని ప్రాపంచిక జీవితానికి సాధనములు. వీటి నభివృద్ధిపరచుటవలనే మానవజీవితము అభివృద్ధి చెందుతుంది. కాబట్టి జీవితాన్ని వల్లకాదని త్రోసిపుచ్చుట సృష్టి ధోరణికే విరుద్ధము. గ్రీకుసంస్కృతి మనోవికాసానికి ప్రాముఖ్యత నిచ్చినట్లుగానే మనవాళ్లు మనస్సును, జీవితాన్ని, శరీరాన్ని చాలా ముఖ్యముగా పరిగణించి లౌకికజీవితాన్ని సాధ్యమయినంత వైభవముగా పరిణతి చెందింప దలచితిరి. శాస్త్రాలు, కళలు, తర్కము, వేదాంతము, శరీరారోగ్యము, సౌష్టవము జాతిని భౌతిక, ఆర్థిక మార్గములలో పురోగమింపజేయుట, సైనిక, రాజకీయ, సామాజిక జీవితములను పరిపోషించుట, ఇవన్ని భారతీయ సంస్కృతికి చాలా ముఖ్యమైన విషయాలు. దారిద్యము, వైరాగ్యము, ఎప్పుడూ మన ఆదర్శములు కావు.

అయితే జీవితమంటే ఏమిటో అర్థం చేసుకొనేందుకు కేవలం మనస్సుగాని, పదార్థవాదముగాని చాలవు. అది ఆధ్యాత్మికదృష్టికే సాధ్యము. ఆ దృష్టిలో మానవుని మనస్సు, జీవితము, శరీరము ఉపకరణములు మాత్రమేగాని అతని యావత్ స్వరూపము కాదు. మనుషులకు, సర్వభూతములకు తెర వెనుక అనంతమయిన స్వరూపముంటుంది. మనం ఎప్పుడైతే దానిని గుర్తించి, నిత్యజీవితంలోకి తెచ్చి దానిని ప్రభావితం చేస్తామో అప్పుడే నేటి మానవజీవితము ఈ పరిమితరూపమును దాటి అంతకంటె ఘనమైన, వైభవమైన స్థాయిని చేరుకోగలదు. "*శరీరం ఖలు ధర్మసాధనం*" అని మనవాళ్లు ఊరికే అనలేదు.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*SABCL* Vol. 14, pp. 426-30)

భారతదేశము, ఆధ్యాత్మికత, మానవజాతి భవిష్యత్తు

శ్రీఅరవిందులు

మానవజీవితమునకు ఆధ్యాత్మికతయే మూలస్తంభము. జీవితముయొక్క సర్వావసరములు ఆ దృఢమైన ప్రాతిపదిక మీద నిర్మించవలసినదే. పశ్చిమదేశములు దీనికి పూర్తిగా వ్యతిరేకము. వారు కేవలం భౌతికపదార్థమునే ప్రధానముగా ఎంచి, విజ్ఞానశాస్త్రమును తీర్చిదిద్ది, దాని సహాయముతో జీవితమును సంస్కరింపబూనిరి. కాని అది ఎటువంటి అనర్థములకు దారి తీసిందో మనం చూస్తూనే వున్నాము. అసలు రహస్యము మన మహర్షులు ఎప్పుడో కనిపెట్టారు. అది మన చేతుల్లోనే వున్నది. కాని పాశ్చాత్య వ్యామోహంలో పడి మనము దానిని విస్మరించాము. ఇప్పుడైనా కళ్లు తెరచి ఆ రహస్యమును వెలికితీసి, ఆ వెలుగులో ఒక నూతన విజ్ఞానశాస్త్రమును నిర్మించి, జీవితమును తీర్చిదిద్దుటయే మానవజీవితమునకు ఉన్న ఏకైక పరిష్కారము. ఇది పాశ్చాత్యులకు అంతుబట్టని విషయము. ఒక్క భారతదేశమే ఈ బాధ్యతను వహించగలదు. — సంపాదకుడు

భారతజాతి భవిష్యత్తుకు, భారతదేశ భవిష్యత్తుకు రూపుదిద్దే గొప్ప పరివర్తనకు నాంది పల్కడానికి, అందుకు మార్గాలను సన్నద్ధం చేయడానికి మనం ప్రయత్నం చేయాలి. ఆత్మప్రాభవంలోకి మానవాళి అందలి నూతన జన్మ నెత్తాలి. ఇదీ మన ఆదర్శం. అటువంటి మహోన్నత వినూతన జీవనానికి, సృష్టికి ప్రోదిచేసే మహత్కార్య ప్రణాళికను రూపొందించడానికి ఆధ్యాత్మిక విస్ఫూర్తితో మన జీవితం వెలిగిపోవాలి.

మన ఆధ్యాత్మిక ఆదర్శము

ఆధ్యాత్మిక ఆదర్శమే ఎల్లప్పుడూ భారతదేశపు విశిష్ట లక్షణంగా, ఆకాంక్షగా వున్నది. కాని కాలక్రమేణ మానవాళి అవ

సరం దృష్ట్యా, ఆ ఆదర్శానికి క్రొత్త రూపు, క్రొత్త ప్రాధాన్యత మనం ఇవ్వవలసి వుంది. కాలోచిత ప్రయోజనం సిద్ధించాలంటే, పాతపద్ధతులు, పాతరూపాలు ఇక ఎంతమాత్రం చాలవు. భవిష్యత్తులో భారతదేశం వేసే పెద్ద అడుగుల దృష్ట్యా, సంకుచితమైన మార్గాలలో ఎంతమాత్రం తనకుతాను సఫలీకృతం కాలేదు.

జీవితముపై ఆధ్యాత్మిక పతాకము

జరాకృశమైన, ప్రపంచమంటే విసుగుజెంది, మిథ్యాభావనతో కృంగిపోయిన ఆధ్యాత్మికత కాదు మనది. భగవంతుని మహనీయమైన సృష్టిలోని అనంత శక్తి సంపదలను ఉపయోగించుకోలేని విషాదకర ఆధ్యాత్మికత కాదు మనది. జీవితంనుండి ఉపసంహరించుకునే ఆధ్యాత్మికత మన ఆదర్శం కాదు. ఆత్మ మహత్తరశక్తి వైభవంలో జీవితాన్ని జయించే ఆధ్యాత్మికత మన ఆదర్శం కావాలి. ప్రపంచాన్ని దైవత్వపు మహత్వ అభివ్యక్తికి వేదికగా మనం ఆమోదించాలి. అంతేగాదు. ఇంతవరకు కృతకృత్యంగాని మరింత మహనీయ దివ్య అభివ్యక్తి ద్వారా మానవాళి పరివర్తనకు మహా ప్రయత్నం సాగాలి. మనిషికి, భగవంతునికి మధ్యగల తెరను చీల్చివేయాలి. మనకు సాధ్యమైన దివ్యమానవత్వం సిద్ధింపజేసుకోవాలి. ఆత్మ వెదజల్లే సత్య, శక్తి, రోచిర్నివహంలో మన జీవితాన్ని పునర్నిర్మించుకోవాలి. మన కర్తృత్వానికి అధినేత అయిన భగవానునికి మన కర్మ లన్నింటినీ పరిత్యాగం చేయాలి. మనిషిలోని మరింత ఉన్నతమైన ఆత్మ అభివ్యక్తికి అవి దోహదం చేయాలి. సమస్తజీవితాన్ని, యోగంగా మలుచుకోవాలి.

పశ్చిమదేశముల తప్పుడు త్రోవ

మానవునిలోని మేధస్సు, ఉద్వేగాలు, ప్రాణిక, భౌతికశ్రేయస్సు, వికాసమే తన ఆదర్శంగా చేసుకొంది పాశ్చాత్య ప్రపంచం. కాని అతని ఆధ్యాత్మిక జీవనసంభావ్యతలకు తిలోదకాలు వదిలింది. పురోగతి, స్వేచ్ఛ, సమానత్వం, సౌభ్రాతృత్వం, హేతువు, విజ్ఞానశాస్త్రం, అన్ని రకాల సామర్థ్యం, మరింత మెరుగైన రాజకీయ, ఆర్థిక, సామాజిక వ్యవస్థ, ఐక్యత, భువిపై పొందే

సుఖసంతోషాలు – ఇవి పాశ్చాత్య ప్రపంచం పూజించిన ఆదర్శాలు. ఇవి గొప్పగా సాధించిన ప్రయత్నాలు కాని సంవేదనలు, మనోభావనల ద్వారా మాత్రమే వాటిని సాధించలేవని, అనేక ప్రయోగాలు నిర్ద్వంద్వంగా నిరూపించాయి. వాటి అసలు సత్యం, ఆచరణ ఆత్మపునాదులపైన మాత్రమే సిద్ధిస్తాయి. పాశ్చాత్య ప్రపంచం సైన్సులోను, యంత్రవ్యవస్థలోను విశ్వాసం పెంచుకుంది. అదే సైన్సు, పాశ్చాత్య ప్రపంచాన్ని నాశనం చేస్తున్నది. రాకాసి యంత్రాల క్రింద నలిగిపోతున్నది. తన ఆదర్శాలు సఫలీకృతం కావడానికి ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన అవసరమని పాశ్చాత్య ప్రపంచం గుర్తించలేదు. ఆ ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన రహస్యం ప్రాగ్దేశాలకు తెలుసు. కాని ఎన్నో యుగాలనుండి ఈ ప్రాక్ప్రపంచం తన దృష్టిని భూమినుండి మరల్చి ఆకాశంవైపు మళ్ళించింది. ఈ విభజనను, ఈ అగాధాన్ని రూపుమాపి, జీవితాన్ని, ఆత్మను సమైక్యం చేసే కాలం ఇప్పుడు వచ్చింది.

జీవితమంతా ఆత్మసామ్రాజ్యమే

భారతదేశానికి ఈ రహస్యం కూడా తెలుసు. కాని చాలినంతగా ఆచరణలో పెట్టలేదు. భగవద్గీతలోని *"యోగస్థః కురు కర్మాణి"* అన్న మంత్రంతో దీని సంగ్రహసారం ఇవ్వబడింది. యోగంలో, భగవంతునితో సమైక్యమైన స్థితిలో, అత్యున్నతమైన ఆత్మపునాదులపై, ఆత్మశక్తి ప్రచోదితమై మనలోని ఇంద్రియాల ద్వారా సమస్త కర్మాచరణ సాగించడం భగవద్గీత ముఖ్య సిద్ధాంతం. మనిషికి ఇది సాధ్యమే. అంతేకాదు. అతని సమస్యలకు, కష్టాలకు నిజమైన పరిష్కారసూత్రం అదే అని మా నమ్మకం. నిత్యం ధ్యానం చేసే సందేశం ఇది. ప్రబుద్ధమవుతున్న యువ ప్రపంచానికి మేము అందించే ఆదర్శం ఇదే. సమస్త మానవ కర్మాచరణలను తనలో ఇముడ్చుకోగల ఆధ్యాత్మిక జీవనం ఇదే. రాబోతున్న మహాయుగంలో ప్రపంచాన్ని మార్చే సాధనసంపత్తి ఇదే.

జీవనమర్మము భారతదేశపు సొత్తు

ఈ రహస్యాన్ని ప్రాచీనకాలంనుండి తనలో దాచుకున్న భారతదేశం మాత్రమే ఈ పృథ్వి మహాపరివర్తనమునకు మార్గం చూపగలదు. అటు నడపగలదు. వర్తమాన యుగ సంధ్య రాబోయే ఈ మార్పునకు వైతాళిక రోచిస్సు. సర్వమానవాళి సముద్ధరణలో భారతావని లక్ష్యం, సేవ ఇది – వ్యక్తిశ్రేయస్సుకు ఆంతరంగిక ఆధ్యాత్మిక జీవనమార్గం కనుగొన్నట్లే, మానవజాతి అంతటికీ సమగ్ర సంపూర్ణ సమైక్య ఆధ్యాత్మిక మార్గాన్ని కనుగొనాలి. అందరికీ ఒక నూతన ఆధ్యాత్మిక, సామాజిక జీవనవ్యవస్థను సంస్థాపించాలి.

ఆధ్యాత్మిక పరివర్తనము

మన తొలి లక్ష్యం: ఈ ఆదర్శాన్ని ప్రకటితం చేయాలి. ఆధ్యాత్మిక పరివర్తన తొలి ఆవశ్యకత – దానిని అంగీకరించిన వారిని, అటువంటి పరివర్తనను సఫలీకృతం చేయడానికి సన్నద్ధంగా వున్నవారి నందరిని ఒక చోటకు చేర్చాలి. ముందు ఈ విషయం అందరికీ నచ్చచెప్పాలి. రెండవది: ఈ సిద్ధాంత ప్రాతిపదికపై వ్యష్టిజీవనం మాత్రమేగాక సమిష్టిజీవనాన్ని కూడ సంస్థాపించాలి. బాహ్యక్రియాత్మక జీవనంతోబాటు ఆంతరంగిక పరివర్తన కూడ అవసరం. అది ఆధ్యాత్మిక, సాంస్కృతిక, విద్యా, సామాజిక, ఆర్థిక, జీవనవ్యాపారంగా వుండాలి. దాని పరిధి వ్యష్టికి మాత్రమేకాక, సమిష్టి జీవనానికి, ప్రాంతీయ, జాతీయ స్థాయికి విస్తరించాలి. క్రమంగా జాతికి మాత్రమేగాక, ఈ సమస్త మానవ జాతికి కూడ వర్తింపజేయాలి.

ఆధ్యాత్మిక విద్యతో నూతన సృష్టి

ఈ బాహ్యజీవన వ్యాపార తక్షణ లక్ష్యం ఒక నవ సృష్టి, ఆధ్యాత్మిక విద్య వికాసం, సంస్కృతి. విభజనపై కాకుండా ఐక్యతపై, వ్యక్తి పరిపూర్ణ వికాసం, స్వేచ్ఛలపై, ఇతరులతో సమైక్యమై, దేశప్రజలలో, ప్రపంచప్రజలలో ఉన్నత ఆత్మకు అంకితం చేసుకొంటూ ఒక సువిస్తృతమైన సామాజిక చైతన్యస్ఫూర్తి ఈ లక్ష్యంలో భాగాలుగా ఉంటాయి.

పాశ్చాత్య ప్రణాళికల ఆదర్శంగా కాకుండా, భారతదేశానికి అనువుగా ఉండే సమష్టి (సామాజిక) సిద్ధాంతం పునాదులపై ఆర్థిక సమస్యను పరిష్కరించే ప్రయత్నాన్ని ప్రారంభించాలి.

నూతన ప్రపంచ నిర్మాతలు

భారతదేశంలోని యువకులకే మా పిలుపు; వారే నూతన ప్రపంచ నిర్మాతలు; పాశ్చాత్యదేశాలతో పోటీపడే వ్యష్టి వాదం, పెట్టుబడిదారీ విధానం, భౌతికవాద కమ్యూనిజం భారత దేశపు భవిష్యత్ ఆదర్శంగా ఆమోదించేవారు కాదు. పాతబడిన మతచాంధస భావాల చట్రంలో బానిసలుగా జీవించేవారు, ఆత్మ ప్రాభవోజ్యల మహత్వంతో జరిగే జీవనపరివర్తనను నమ్మలేని వారు కూడా కాదు. మరింత పూర్ణమైన సత్యాన్ని స్వీకరిస్తూ, మరింత మహనీయమైన ఆదర్శంకోసం పాటుపడుతూ, మనస్సు, హృదయాలలో స్వేచ్ఛగా ఊపిరిపీల్చేవారే నవనిర్మాతలు. గతానికి, వర్తమానానికి కాకుండా భవిష్యత్తుకు తమ జీవితాలను అంకితం చేసుకొనేవారు మాత్రమే నవప్రపంచ నిర్మాతలుగా భాసిల్లుతారు. నిమ్న ఆత్మ భూమికను అధిగమించడానికి తమ జీవితాలను అంకితం చేసుకొనడం, తమలోను, అందరిలోను దైవాన్ని సాక్షాత్కరింపచేసుకోవడం, జాతి అభ్యున్నతి కొరకు, సర్వమానవాళి సంక్షేమంకొరకు నిండుమనస్సుతో అలుపులేని పరిశ్రమ సాగించడం ఎంతయినా అవసరం. ఈ ఆదర్శం ఇంకా అతిచిన్న బీజంగానే వుండవచ్చు. ఆదర్శాన్ని ధరించిన జీవితం అణురూపమే కావచ్చు. ఈ బీజం ఒక పెద్ద వృక్షం కాగలదని, అణురూప ఆదర్శజీవనం నిరంతరం విస్తరించే విశ్వసామ్రాజ్యంగా వర్ధిల్లుతుందని మా గట్టి ఆశ. నశించిపోతున్న పాతప్రపంచపు అల్లకల్లోలంలో ఆవిర్భవించడానికి సతమతమవుతున్న ఒక వినూతన మహామానవాళికి మార్గనిర్దేశం చేసే నూతన యుగావిష్కర్తలుగా, మమ్మల్ని ప్రదీప్తం చేసే విస్ఫూర్తిలో పూర్ణవిశ్వాసంతో మేము ముందడుగు వేస్తాం.

కృశించి, శుష్కించిపోయిన ప్రాచీన భారతమాత మహనీయరూపాన్ని, పునః ప్రజ్వలితం చేయడానికి పునర్జన్మనిస్తున్న

మరింత మహోజ్వల భారతావనికి, భవిష్యత్ భారతావనికి మేము పథనిర్దేశకులం కాగలమనే నిండు నమ్మకంతో ప్రపంచానికి చాటుతున్నాం.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*SABCL* Vol. 16, pp. 329-31)

వైతాళికులకు పిలుపు

శ్రీఅరవిందులు

యుగయుగాల మానవచరిత్రను, రాబోవు పరిణామాలను 'ది హ్యూమన్ సైకిల్' అనే పుస్తకంలో శ్రీఅరవిందులు మనోవైజ్ఞానికశాస్త్రదృష్ట్యా చాల క్షుణ్ణంగా పరిశీలించారు. నేటివరకు జాంతవికమానవుడు పరిణమించి, మానసిక మానవునిగా రూపొందాడు. అదే విధంగా భవిష్యత్తులో మానసాతీతస్థాయిని జేరుకుంటాడు. ఈ పరిణామము మొదట కొద్దిమంది వ్యక్తులలో మాత్రమే జరుగుతుంది. వారే భావిమానవజాతికి మార్గమును తీర్చిదిద్దే వైతాళికులు. — *సంపాదకుడు*

ఆత్మతత్వంవైపు పురోగమించడమే మొత్తం మానవజీవితాన్ని మలుచుకోవడం ముఖ్యధ్యేయం కావాలి. మనిషి స్వర్గంవైపు పురోగమించడం ప్రధానం కాదు. మృణ్మయతత్త్వ ప్రధానమైన మానవస్వభావంలోకి ఆత్మతత్వ ప్రదీపనోద్దీపనం చాలా ఆవశ్యకమైనది. ఇందుకై మరణానంతరజీవితం అనేది మార్గాంతరం కానే కాదు. జననమరణకలాపాల సందోహంనుండి విముక్తం కావడమే మానవజన్మ చరమలక్ష్యం కావాలి. ఇందు కవసరమయిన ఆత్మతత్వ ప్రదీపనం అందరిలోను జరగాలి.

ఆధ్యాత్మిక పరిణామం

ఈ కర్తవ్యాన్ని అర్థం చేసుకొని మానవజాతి సముజ్జ్వల భవితవ్యానికై ఉద్యమించే సహమానవులను ఆత్మతత్వోపాసకులుగా పరి

వర్తింపచేయగల వ్యక్తులు, వారి అకుంఠిత దీక్షాయుతసాధనం నేటి అవసరం. వీరివలన ఆత్మోన్నతి చెందిన నవమానవ సమాజం పరిణామం చెందుతుంది. జంతుతత్వం నుంచి మానవతత్వం రూపొందించిన ప్రత్యేకభూమికగల జీవిగా మనిషి పరిణామం ఊర్ధ్వముఖంగానే జరిగింది. ఇకపై మానవస్వభావంనుంచి ఆధ్యాత్మిక ప్రదీపనగల తత్త్వభూమికలోకి ఈ మానవజాతి పురోగమించాలి. ఊర్ధ్వగమనం చేయాలి. ఇది ఈనాటి మనిషి అవసరం, ప్రకృతి సంకల్పం కూడా అదే అనిపిస్తుంది. మానవమస్తిష్కం, ప్రకృతి వైశ్వికనియమమేధ అటువైపే పయనిస్తున్నాయి. అయితే కొన్ని భావాలకు, నమ్మకాలకు, కట్టుబాట్లకు బందీ అయిన మానవనైజం ఆంతరిక రహస్యనియమాన్ని యథాతథంగా అంగీకరించే స్థితిలో ప్రస్తుతం లేదు. తమకుగల బలమైన అభిప్రాయాల చక్రంలో మనుషులు శృంఖలాబద్ధులయిపోవడమే ఇందుకు కారణం. ఇది పరిమితబుద్ధి వికృతి తప్ప పరిణతమనోచైతన్యం అనిపించుకోదు. ద్రవ్యరాశిలోంచి ప్రకృతిరహస్యానికి భాష్యం చెప్పే మేధ వికసించిన సత్యాన్ని విశ్వసించిన మనిషి ఈ మేధో యవనికపై అతీంద్రియకల్పన చమత్కృతికి కనిపిస్తుందనే ఆలోచనను అంగీకరించలేకపోవడం విడ్డూరం.

బాహ్యప్రణాళికలు విఫలము

ఇది వైయక్తికంగా మనిషికిగల ఆలోచనా పరిమితియే తప్ప అదే తురీయ ఆలోచన అనిపించుకోదు. అంతర్ముఖులయిన సాధకులు ఈ అతీంద్రియ ఆత్మతత్త్వభూమికను దర్శించగలరు. దాని అపరిమిత సృజనకలాపాన్ని అనుభవించగలరు, ఆనందించగలరు. అటువంటివారే సకల మానవజాతియొక్క ఆత్మతత్వవికాస కార్యక్రమానికి వైతాళికులు కాగలుగుతారు. ఇక్కడ పాశ్చాత్యుల జీవనవిధానాలకు తూర్పుదేశాల జీవనవిధానాలకు మధ్యగల అంతరాన్ని గుర్తించాలి. భౌతికప్రపంచసుఖానుభవమే శరీరానికి అనుభూతి అయిన తత్త్వం అని పాశ్చాత్యులు విశ్వసిస్తారు. ప్రాచ్యదేశాలవారు అలౌకిక భౌతికాతీతమైన మనోభూమికలోని పరికల్పనయొక్క దృశ్యచిత్రాల సంస్పర్శనం చేస్తారు.

చూస్తూన్న అనుభవానికి వస్తున్న వస్తుప్రపంచపు నేపథ్యంలో మనోయవనిక చేసే చిద్విలాస క్రియాకలాపం ఇదే. స్థూలప్రపంచానికి వెనుకగల సూక్ష్మప్రపంచపు నగ్నచిత్రం ఇది. దీనిని అంతర్ముఖులైన సాధకులు మాత్రమే దర్శించగలరు. ఇదే ఆత్మ చైత న్యభూమిక. ఆధ్యాత్మిక యోగసాధనా ఫలితం.

వైతాళికులు క్రియాశీలురు

అంచేత వైతాళికులు భవిష్య మానవజాతి జాజ్జ్వల్యానికై ఉపక్రమించాలి. మొత్తం మానవజాతి ఉద్ధరణ తమ కార్యక్షేత్రంగా ఎంచుకోవాలి. తమ దేహేంద్రియ మనోవ్యాపారాలకు అతీతంగా ఏదో ఉందని వీరు అంగీకరించరు. ఏదీ తమకు వైదేహికము, వైదేశికము అని వీరు భావించనే భావించరు. మనిషి జీవితంలోని ప్రతీ అంశానికి వెనుక తాత్త్వికభూమిక వుందని వీరు సంభావన చేస్తుంటారు. అది మేధోపరమైనది కావచ్చు. చైతన్యవంతమైనది కావచ్చు, భౌతిక అంతరంగికాలకు చెందినది కావచ్చును. ప్రతి అంశానికి వెనుక అంతర్నిహితంగా ఒక తత్త్వభూమిక వుందని వీరు భావిస్తారు. ఆ భూమికలో మార్పుని ఆహ్వానించడం సులభం. పకృతి పరిణామక్రమంలో ఎంచుకొనే భూమిక యిదే. విశ్వవ్యాప్తంగా దైవత్వం అంతర్నిహితమై ఉన్నదనే స్ఫురణయే ఈ భూమికలోని కీలకాంశం. ఈ భావనాస్థాయిలో మార్పునకు, పరిణామానికి, పరిణతికి అడ్డంకులు ఏం వుండవు. ప్రకృతి మార్గాన్నే తన మార్పునకు ఆధారం చేసుకొంటుంది. మానవజీవనాన్ని దివ్యజీవనోన్నత శిఖరాలవైపు పరివర్తింపజేయడం, ఉద్గమనం చేయించడం ఈ తత్త్వంయొక్క అంతశ్చేతన. దీనిని గ్రహించిన వైతాళికులే రేపటి దివ్యమానవ సమాజస్రష్టలు!

అనువాదం: పురాణపండ రంగనాథ్

(*SABCL* Vol. 15, pp. 250-51)

మానవజాతి సమస్యలకు పరిష్కారం

శ్రీఅరవిందులు

ఆధ్యాత్మికోన్నతికి మనిషి ఒక్కసారి తన సమ్మతిని ఇవ్వగలిగితే ప్రతీదీ మార్పుచెందుతుంది. కాని, అతని మానసిక, ప్రాణిక, భౌతికప్రకృతి అందుకొప్పుకోదు. పైగా ఎదురు తిరుగుతుంది. అతడు తన మూర్ఖత్వాన్నే ప్రేమిస్తాడు.

దైవమే మన అస్తిత్వపు నైజం. ఈ మనోప్రాణికదైహికాలు దాని కురూపములు, దాని ముసుగులు; కాని స్వరూపమునందు దానికి పాత్రలు. ఆధ్యాత్మికుడవటం మాత్రమే సరిపోదు. అది స్వర్గానికి వెళ్లగలిగే ఎన్నో ఆత్మలను తయారుచేస్తుంది. కాని, ఈ భూప్రపంచాన్ని ఎలా వున్నదో అలాగే వదలివేస్తుంది. అదే కాక, మోక్షం ద్వారా విమోచనం పొందుదామనుకోడం కూడా ఆమోదయోగ్యం కాదు.

ప్రపంచానుభవానికి వచ్చిన విప్లవాలు మూడు. గట్టి ఫలితాన్నిచ్చేవి, భౌతికపరమైనవి అయితే, నైతికపరమైనవి, మేధాసంపత్తికి సంబంధించినవి పరిధిలో అపారమైన విస్తృతి కలిగినవై, ఇంకా ఎక్కువ ఫలితాల నొసగగలవి. కాని, ఆధ్యాత్మికతకు సంబంధించినది శ్రేష్టమైన విత్తనాలు నాటడం వంటిది.

ఈ త్రిపుటి (మనోప్రాణికదైహికాలు) మార్పు గనుక ఒక దానితో ఒకటి ఏకమై పరిపూర్ణమైన అనుసంధానంతో జరిగితే దోషరహితమైన పని జరుగుతుంది. కాని, మానవ మనోశరీరాలు అతివేగంతో తోసుకువచ్చే గట్టి ఆధ్యాత్మిక తీవ్రతను పరిపూర్ణంగా పట్టి వుంచలేవు. దానిలో చాలా భాగం తునాతునకలైపోగా, మిగిలినదానితో చాలా మట్టుకు భ్రష్టుపట్టిపోతుంది. ఎన్నో మేధోపరమైన, భౌతికపరమైన మన పృథ్వికి సంబంధించిన విప్లవాత్మకమైన పరిణామాలు జరగడానికి అవసరమైనది, అతిపెద్ద ఆధ్యాత్మిక వ్యవసాయం నుంచి పొందే కొద్ది ఫలితం.

ప్రతి మతం మానవజాతికి ఉపకారం చేసింది. ప్రకృతి ఆరాధననే చెప్పే మతం (Paganism) మానవునిలో సౌందర్యపిపాసను, జీవితంలో విశాలత్వాన్ని, ఉన్నతిని, అనేకరకాలైన పరిపూర్ణతలకు సంబంధించిన లక్ష్యాన్ని అతనిలో ఎక్కువ చేసింది. క్రీస్తుమతం దైవప్రేమ, దాతృత్వాల దృష్టి నిచ్చింది. బౌద్ధమతం వివేకం, నమ్రత, పవిత్రతలతో మహోదాత్తంగా వుండే పద్ధతిని చూపించింది. జూడోమతం (Judaism), ఇస్లాం మతం మతనిబద్ధతతో కర్మల నాచరించడం, పరమోత్సాహంతో ఆరాధించడం ఎలాగో చెప్పాయి. హిందూమతం మహోత్కృష్టమైన, ప్రగాఢమైన ఆధ్యాత్మిక అవకాశాలను బహిర్గతం చేసింది. ఈ దైవపరమైన దృశ్యాలన్ని ఒకదాని నొకటి పెనవేసుకొని, మరొకదాని లక్షణాలతో మమేకమైపోతే, అప్పుడు అది గొప్ప కార్యానికి శుభారంభమవుతుంది.[3] కాని మేధావుల సిద్ధాంతాలు, మతమౌఢ్యపు అహం దాని దారికి అడ్డు.

మతాలన్ని ఎన్నో ఆత్మలను ఉద్ధరించాయి. కాని ఏ మతం కూడా ఇప్పటికీ మానవజాతిని ఆధ్యాత్మీకరించ లేకపోయాయి. దానికి, మతాల, ఇతర వర్గాల అవసరమే లేదు. కావలసినదల్లా, మొక్కవోని, సర్వసమగ్రమైన ప్రయత్నంతో కూడిన ఆధ్యాత్మిక ఆత్మపరిణామం (self-evolution)

ఈ రోజుల్లో ప్రపంచంలో మనం చూసే మార్పులను వాటి ఆదర్శాలతో, ధోరణులతో పరికిస్తే అవి మేధోపరమైనవిగా, నైతికపరమైనవిగా, భౌతికపరమైనవిగా కనపడతాయి. ఆధ్యాత్మిక విప్లవం తన సమయంకోసం వేచియున్నది. మధ్య మధ్యలో కొన్ని

---

[3] The Mother clarifies:

It is not in the mental consciousness that these things can be harmonised and synthesised. For this it is necessary to rise above and find the idea behind the thought. Sri Aurobindo shows here, for example, what each of these religions represent in human effort, aspiration and realisation. Instead of taking these religions in their outward forms which are precisely dogmas and intellectual conceptions, if we take them in their spirit, in the principle they represent, there is no difficulty in unifying them. They are simply different aspects of human progress which complete each other perfectly well... (*CWM* Vol.9,.p. 76)

అలలను పైకి ఎగసిపడేస్తున్నది. అది వచ్చేవరకు మిగతావాటి అంతరార్థం అర్థం కాదు. అంతవరకు, ఇప్పుడు జరుగుతున్న విషయాలకు సంబంధించిన అన్నిరకాల వివరణలు, మానవ భవితవ్యం గురించిన భవిష్యవాక్కులు వ్యర్థప్రసంగాలు. ఎందువల్లనంటే, దాని (ఆధ్యాత్మిక విప్లవం) స్వభావం, శక్తి, గతి రాబోయే మానవజాతికి సంబంధించి నూతన కల్పాన్ని నిర్ణయిస్తుంది.

అనువాదం: టి. ప్రసన్నకృష్ణ

(*SABCL* Vol. 16, pp. 393-94)

ఆధ్యాత్మిక జీవితం కొనసాగించడం ఎలా?

శ్రీమాత

ఆధ్యాత్మిక జీవితం గడపాలనుకునేవారు ఏమాత్రం పరధ్యాస లేకుండా అనునిత్యం కడుజాగ్రత్తతో మెలగాలి. దాన్ని నడిసంద్రపు నావ ప్రయాణంతో పోల్చవచ్చు. ఒక పెద్ద నదీప్రవాహంలో కానీ, అల్లకల్లోలిత సముద్రంలో కానీ నావలో వెళ్లాలనుకున్నప్పుడు హాయిగా కునుకుతీస్తూ ప్రవాహపురౌద్రాన్ని పట్టించుకోకుండా వుంటే చివరకు చేరవలసిన తీరానికి బదులు ఆవలతీరానికి చేరినట్లే, జీవితంలో అప్రమత్తులై వుండకపోతే అనుకున్న గమ్యం చేరలేరు.

సాధారణంగా జరిగేదదే. చైతన్యాత్మకంగా మెలగటానికి బదులు పరధ్యాసగ జీవితం గడిపేస్తూ పరిస్థితులనూ, తమ దురదృష్టాన్నీ నిందించడం మొదలుపెడతారు. లేకపోతే నిందలను ఎవరి మీదో నెట్టేస్తారు. అలా చేయటం వారికి సదుపాయంగా వుండవచ్చు. అంతేకానీ తమ తప్పులను తెలుసుకునే ప్రయత్నం చెయ్యరు. తమ లోపాలను గ్రహించగలగటానికి ఎంతో విశాలమైన చైతన్యస్థాయిని కలిగి వుండాలి. సాధారణంగా చైతన్యవం

తులై వున్నామనుకున్న వారిలో కూడా జరిగినదంతా తమ పొర పాటేగాని మరొకటి కాదని స్పష్టంగా తెలుసుకోగలిగే వారు చాలా తక్కువ. వారు వారి దురదృష్టానికి నిందను ఎవరిపైనో గాని, పరిస్థితుల ప్రభావంపై గానీ వేయటానికే ప్రయత్నిస్తారు. నిజానికి నీవు నీవుగాకపోతే జరిగినది ఇలా కాక మరోలా వుండేది కదా!

*

నీవు ఎటువంటి పరిస్థితుల్లో వున్నప్పటికీ ఆధ్యాత్మిక వాతావర ణాన్ని ఏర్పరుచుకొని ఆధ్యాత్మికజీవితం కొనసాగించవచ్చు. ఇతర ఆలోచనలేవి లేకుండా ఎప్పుడూ నీ సాధన గురించే తల పోస్తూ, ఏ పని చేస్తున్నప్పటికి దానినే ఆధ్యాత్మిక సాధనగా కొనసాగిస్తూ, కొరగాని ఆశలకూ, పనికిరాని బాహ్య కార్యక్ర మాలకూ స్వస్తిచెప్పి అంతర్గత జీవనంపై శ్రద్ధ వహించి, నీ చుట్టూరా వుండే విషయాలకూ, సంఘటనలకూ, భావనలకూ, పనులకూ దూరమైపోయినప్పుడే చక్కని ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం నీ చుట్టూ తయారవుతుంది. అంతేకాక నీవు చదివే విషయాలను, మాట్లాడే తీరును కూడా పరిశీలించుకొని నియంత్రణ చేసుకో వాలి. నీ సాధనా మార్గానికి పనికివచ్చే విషయాలు మాత్రమే చదవటం అలవాటు చేసుకోవాలి; ఆత్మసిద్ధికి దోహదం చేసే మార్గంలో మాత్రమే నడుస్తూ దానికి పనికొచ్చే పనులు మాత్రమే చేయాలి. బాహ్యజీవితంపై ఆసక్తి కలిగించే ఆశలనూ, ఆవేగాలనూ, రద్దుచేసుకొని మనస్సును ప్రశాంతపరచి, ప్రాణికజీవుని శమింప చేసి, బయటనుంచి వచ్చే సూచనలను లోనికి ప్రవేశించకుండా నిలుపుచేసి, నీ దగ్గరున్న మనుష్యుల ప్రభావాలకు లోనుకాకుండా నిలిచినప్పుడు నీ వాతావరణాన్ని ఎంతో పటిష్టంగా ఏర్పాటు చేసుకోగలవు. ఇక అప్పుడు ఏ విధమైన బాహ్యసంఘటనలూ, సంపర్కాలు నిన్నంటుకోలేవు. అంటే ఆధ్యాత్మికజీవితం గడపాల నుకున్నప్పుడు మనసా, వాచా, కర్మణా వేరే దృష్టి లేకుండా సాధనామార్గంపైనే ఏకాగ్రత నిలిపి దానికి పనికివచ్చే పనులు మాత్రమే చేస్తూంటే నీకు కావలసిన ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం

ఏర్పడుతుంది. అలాకాక ఎవరేమి చెప్తే అది వింటూ, చెప్పినవి చేస్తూ, ఇది కావాలి, అది కావాలి అని ఇటూ అటూ పరిగెడుతూంటే ఎప్పటికీ ఆధ్యాత్మిక వాతావరణం నెలకొల్పలేవు. అందరూ గడిపే మామూలు బ్రతుకుల వాతావరణమే నీకూ వుంటుంది.

*

ఈ ఆధ్యాత్మిక పురోగతి సమంగా సాగుతున్నదా లేదా అని తెలుసుకోటానికి నీవు బాగా ధ్యానం చేయగలగడం కొలబద్ద కాదు. ఎన్నో గంటలు ఏకాగ్రంగా ధ్యానంలో కూర్చున్నంత మాత్రాన ఏదో సాధించావనుకో కూడదు. *అప్రయత్నంగా ధ్యానంలోకి వెళ్లిపోవడం, ధ్యానంలోనుంచి బాహ్యచైతన్యంలోకి రావాలంటే పెద్ద ప్రయత్నం చేయవలసి రావడమే ఆధ్యాత్మిక పురోగతికి గుర్తు.* అటువంటి వాళ్లకు భగవంతుని తలుచుకోకుండా ఉండటమంటేనే చాలా కష్టం. భగవచ్చింతన, ధ్యానం వారి జీవితానికి ఆలంబనలైపోతాయి. ఈ విధంగా నిరంతరం కొనసాగుతూ, ఉదయంనుంచి రాత్రి దాకా ఏ పనిచేస్తున్నప్పటికీ భగవధ్యాసలోనే ఉండాలి. పని చేస్తున్నా సరే, ధ్యానం చేస్తూన్నా సరే అంతా దైవచింతనగానే వుండాలి.

ఇక్కడ చేస్తున్నది కూడా ఆ విధంగా ప్రతి క్షణం, ప్రతి పనిలో, ప్రతి కదలికలో దైవంపై దృష్టి కేంద్రీకరించాలనే ప్రయత్నమే.

*

నీవు ఏం చేస్తున్నావనేది ముఖ్యం కాదు. ఏ దృష్టితో ఎలా చేస్తున్నావనేది, అంటే ఏ చైతన్యంతో చేస్తున్నావనేదే లెక్క. అదే ఆధ్యాత్మిక జీవనానికి ఆధారప్రమాణం. అన్ని వేళలా భగవంతుని మనసులో నిలుపుకుంటే చేసే వాటన్నిటిలో ఆయన వునికే వ్యక్తమవుతుంది. చేసే పనులన్నిటినీ భగవదర్పణంగా చేస్తే హీనమైన పనులు, మేటిపనులు, అనే తేడా లేకుండా అన్నిటికీ ఒకే రకమైన గుర్తింపు వుంటుంది. అర్పణాభావంతో చేయటంవల్ల పనికి విలువ కలుగుతుంది.

ఆధ్యాత్మికజీవిత మార్గాన్ని ఎంచుకోవటం నడిసముద్రంలోకి దూకినట్లే. అదే దైవజలధిలో మునకలు వేయడం. ఇక అక్కడ ఎలా వుండాలో నేర్చుకోవాలి. *అంతేకానీ గట్టు మీదే వుండి "ఎటు పడతామో ఏమో? ఆ తర్వాత ఏం జరుగుతుందో అని సందేహపడుతూంటే" నీ మనసు నిన్ను ఎప్పటికీ దూకని వ్వదు!* దుముక తలుచుకున్నప్పుడు ఆలోచనలు, అనుమానాలు లేకుండా నిశ్చింతగా దూకేసెయ్యాల్సిందే!

ప్రశ్న: సముద్రం కళ్లకు కనబడుతుంది కాబట్టి సూటిగా దూకే యవచ్చు కానీ ఆధ్యాత్మిక జీవనం అలా కాదు గదా?

నిజమే కానీ సముద్రాన్ని చూసినట్లుగానే భగవంతుని వునికి లీలగా నీక్కొంత తెలిసే వుంటుంది. సాధారణంగా జాగృతమైన చైత్యపురుషునివల్ల నీకు ఆ విధంగా భగవంతుని వునికి గోచ రమై యుండవచ్చు. అది కాకపోతే సుస్థిరమైన నీ మనఃప్రాణి కాల్లో నీకు కొంత భగవత్స్పర్శ అనుభవమై యుండవచ్చు. లేక నీ చుట్టుపట్ల భగవంతుని వునికి స్పష్టంగా నీకు తెలిసి వుండ వచ్చు. ఆయన వూర్పు నీకు సోకి వుండవచ్చు. ఈ విధమైన అనుభూతుల్లో నీవు తలమునకలుగా వున్నప్పుడు బాహ్యప్రపం చపు వత్తిడులు నిన్ను వుక్కిరిబిక్కిరి చేసి అందు నుంచి తప్పిం చుకోవాలని ఆరాటపడేటట్లు తలపించవచ్చు. ఇక అప్పుడు సంపూర్ణంగా భగవంతుని శరణుజొచ్చి నీవే తప్ప ఇతః పరం బెరుగనంటూ ఆయన రక్షణలోనే వుండిపోవాలి. అంతవరకూ సాధారణ జీవితం గడుపుతూ అప్పుడప్పుడూ భగవచ్చింతన చేస్తూండవచ్చు. లేక మానసికంగానో, వాచకంగానో కొంత సాధన చేస్తూండవచ్చు కానీ ఇక ఇప్పటినుంచీ సర్వదా భగవ దారాధనలోనే లీనమవాలి. దీన్నే ఆధ్యాత్మజలధిలోకి దుమకట మని చెప్పాను. ఇలా చేయనప్పుడు నీవు ఎంతకాలం యోగసా ధన చేసినప్పటికీ ఆధ్యాత్మజీవనమంటే ఏమిటో తెలుసుకోలేవు. ఈ విధంగా సంపూర్ణంగా ఆధ్యాత్మజీవనంలోకి దిగిపోతే బాహ్య

జీవితంలో వుండే చికాకు లన్నిటినుంచీ విముక్తి పొంది యథార్థ మైన అనుభవం సంపాదిస్తావు.

ప్రశ్న: దివ్యజననీ, సత్యమైన ఆధ్యాత్మజీవనం ఎక్కడ నుంచి మొదలవుతుంది?

అంతర్గత చైత్యపురుమని సంస్పర్శను పొంది, అక్కడ భగవం తుని చైతన్యాన్ని నిరంతరం అనుభవంలోకి తెచ్చుకుంటూ జీవితం గడపగలిగితే ఆధ్యాత్మజీవనం సాగిస్తున్నట్లే. అంతకు ముందర ఏం చేసినా అది నిజమైన ఆధ్యాత్మికత కాదు.

ఇంకో రకంగా చెప్పాలంటే చైత్యపురుమనితో సమాగమం పొంది, భగవంతుని చైతన్యంలో వుండి చేసే పనులకు కావల సిన ప్రేరణను అక్కడనుంచే గ్రహిస్తూ తన సంకల్పమే దైవసం కల్పానికి సహకారిగా తయారైనప్పుడు అదే ఆధ్యాత్మజీవితానికి నాంది. అంతకు ముందు ఆకాంక్షావాదిగానే వుంటారు కానీ ఆధ్యాత్మిక జీవితం వారి కుండదు.

స్వేచ్ఛానువాదం: ఎ. ప్రభావతి, ఎ.వి.ఆర్ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 6, pp. 97, 356-57; Vol. 3, p. 20; Vol. 14, p. 36; Vol. 3, pp. 21-22; Vol. 8, p. 136)

ఆధ్యాత్మిక జీవితమనగా 24 గంటలు ధ్యానం చేయుటం కాదు. నువ్వు ధ్యానమే చెయ్యి, కర్మలే ఆచరించు – దైవమును స్మరిస్తూ ఏం చేసినప్ప టికీ అది దైవకార్యమే అవుతుంది.

శ్రీమాత

ఆధ్యాత్మిక మనగా పునర్జన్మ

శ్రీమాత

1. ప్రతి క్షణం పాతబంధాలను తెగతెంపులు చేసుకుంటూ, తాజా జీవితాన్ని మొదలుపెట్టుట. (spiritual rebirth means the constant throwing away of our previous associations and circumstances and proceeding to live as if at each virgin moment we were starting life anew.)

2. కర్మలనబడే పాతవాసనలు – కార్యకారణ సంబంధాలను పూర్తిగా విస్మరించుట.

3. అప్పుడే నీకు నిజమైన స్వేచ్ఛ – కేవలం మనస్సులోనే కాకుండా శరీరమందెల్లడలా లభిస్తుంది.

4. నీ గతజీవితాన్ని వదిలించుకోవాల్నంటే, అసలు 'అది జరిగింది' అనే విషయాన్నే మరిచిపోవాలి.

5. దైవములోని భాగమై, ఎల్లప్పుడు భగవంతునికే సమర్పితమైవున్న చైత్యపురుమని చైతన్యంలోకి ప్రవేశించినప్పుడు, ఇక ఎట్టి బంధము నిన్ను పీడించదు. ఇక నీకంతా స్వేచ్ఛయే, ఎట్టి వ్యధ లేని ఆనందమే.

6. ప్రతి క్షణం జీవితం కొత్తగా మొదలవుతుంది. పాతగంధమంతా మాయమైపోతుంది.

7. To give you an idea of the final height of spiritual rebirth, I may say that there can be a constant experience of the whole universe actually disappearing at every instant and being at every instant newly created!

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 3, pp. 176-77)

The Mother's Guidance

Q: Mother, what is that will help me always remember that I am living a spiritual life?

The Mother's Reply

The awareness of the Divine Presence in all things and always

(*CWM* Vol. 16, p. 155)

The Mother's Benedictions

Peace, Peace upon all the earth!

May all escape from the ordinary consciousness and be delivered from the attachment for material things; may they awake to the knowledge of Thy divine presence, unite themselves with Thy supreme consciousness and taste the plenitude of peace that springs from it.

(*CWM* Vol. 1, p. 74)

సమాచార పత్రం

సొసైటీ బీచ్ ఆఫీసులో 23 ఫిబ్రవరి నుంచి 5 మార్చి 2004 వరకు డా॥ ఎమ్. వి. నడ్కర్ణిగారు సావిత్రి అధ్యయన కార్యక్రమ మును నిర్వహించెదరు. దీని కందరు ఆహ్వానితులే. శ్రీఅరవిం దుల పద్యముల తమిళానువాదము ప్రథమ సంపుటి ప్రచురింపబ డినది. చందాదారుల చిరునామా మారినయడల ఒక నెల ముందే మాకు తెలియజేయవలెను. పత్రిక అందకపోతే కూడా నెలరోజుల లోపలనే మాకు తెలియజేయుగలరు. అంతకంటె ఆలస్యం చేస్తే పాతసంచికలను వుంచటం లేదు కాబట్టి పంపబడవు. వడోదరా (గుజరాతు) లో డా॥ కరణ్‌సింగుగారు శ్రీఅరవిందుల ప్రతిమను (bust) 31 ఆగస్టునాడు ఆవిష్కరించిరి. 31 ఆగస్టునుండి వారం రోజులపాటు డా॥ ఎమ్.వి. నడ్కర్ణి, తదితరులచే వుపన్యాసము లను ఏర్పరచిరి. వల్లభ విద్యానగర్ (గుజరాతు) సర్దార్ పటేలు యూనివర్సిటీవారు 25 ఆగస్టు లగాయితు డా॥ ఎమ్.వి. నడ్కర్ణి గారిచే వారం రోజుల వుపన్యాసములు నిర్వహించిరి. ఓం పూరి (గుజ రాతు) స్త్రీ విభాగము ౨౩ ఆగస్టున "The Women – the vehicle of the Divinity" అనే విషయముపై ఒక కార్యక్రమమును నిర్వహించిరి. నదియా (గుజరాతు), అగర్తలా (త్రిపుర), హాల సంగీ (కర్ణాటక), చెన్నై, నైవేలి (తమిళనాడు), సిమ్లా (హిమాచలప్రదేశ్), అనవట్టి (కర్ణాటక), కాలికట్ (కేరళ), నాగపూర్ (మహారాష్ట్ర), బర్ధవాన్ (పశ్చిమ బెంగాల్), మైథోన్ డామ్ (ఝార్‌ఖండ్), నైరోబీ (కెన్యా), లలో అనేక కార్యక్రమ ములు, వుపన్యాసములు జరుపబడినవి.

నవంబరు 2003 సంచికలో సవరణ

1 వ పేజీ క్రిందినుంచి మూడవ పంక్తిలో ఈ విధంగా వుండాలి.

పరమసిద్ధి ... 36